

סדרת "המורשת הנסתרת"

בוהק אזמרגד

אילונה אנדרוז

תרגמה מאנגלית: יעל אכמון

אילונה אנדרוז

בוהק אזמרגד

ספר חמישי בסדרת המורשת הנסתרת

מאנגלית: יעל אכמון

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת מאחז סדרת 'המורשת הנסתרת' לחצי כאן

Emerald Blaze | Ilona Andrews

Translated by: Yael Achmon

Copyright © 2020 by Andrew Gordon and Ilona Gordon.

Published by arrangement with Avon, an imprint
of HarperCollins Publishers

עורכות ראשיות: דורית תמיר | ורד רוה שמואל
עריכת תרגום: מורן שיין
הגהה: צופיה סילברמן
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד: גרינהויז – הרצליה

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית שמורות ל(א)הבות הוצאה לאור
בע"מ | האגוז 6 פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין | Email: info@
ahavot.com | www.ahavot.com | ספרים בעלמא
השלום 11, אבן יהודה | tdorit@gmail.com | ahavot.com וلدורית תמיר –
.www.almabooks.co.il

All Rights Reserved © 2023 Ahavot Publishing Ltd. | 6 HaEgoz
Haman Industry park, Modi'in, Israel | Email: info@ahavot.com
And Dorit Tamir - Alma Books | 11 Hashalom st., Even Yehuda
Israel, 4050429 | Email: tdorit@gmail.com

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרד או
לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק
שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה
אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

מסת"ב: 978-965-93048-5-1

נדפס בישראל תשפ"ג 2023

לעובדים החיוניים ולצוותים הרפואיים
בחזית מגפת הקורונה,
אנחנו בחיים בזכותכם.
תודה לכם!

פתח דבר

הזאב מגיע.

לְנֶדֶר מוֹרְטוֹן ידע זאת כיוון שהזמין את הזאב אל ביתו. שומר הראש שלו, שלדון, בא לומר לו שהזאב הגיע והלך להביא אותו. עכשיו שניהם חזרו, אבל לנדר שמע הדהוד צעדים של זוג רגליים אחד בלבד.

הוא שינה תנוחה בכיסא הגלגלים ולגם ארוכות מהבורבון. אש התגלגלה במורד גרונו. המעיים הזקנים שלו עוד יזכירו לו את זה, אבל לא היה לו אכפת. גברים מסוימים הם בני אדם, ואחרים הם זאבים בעור אדם. לצורך המשימה הזאת הוא זקוק לזאב אנושי, וזה מה שיהיה.

לראשונה זה שלושה ימים הוא הרגיש משהו שאינו צער נורא. הרגש החדש חדר מבעד לערפל הסמיך של הייאוש, והוא זיהה שמדובר בציפייה. לא, יותר מזה. זאת היתה תערוכת מסחררת של המתנה נרגשת, חשש והתלהבות, עם שמץ של פחד. ככה הרגיש לפני שנים, כשהיה על סף סגירה של עסקת ענק. עשורים עברו מאז שחווה את פרץ האדרנלין הזה, ולרגע הוא הרגיש שוב צעיר.

שלדון הופיע בפתח חדר העבודה וזו הצידה כדי לאפשר לאיש האחר להיכנס. האורח פסע שלושה צעדים לתוך החדר ואז עצר והניח להם לראותו. הוא היה צעיר, כל כך צעיר, ונע בחן קליל שגרם ללנדר להרגיש עתיק. האורח היה חזק, גבוה ונאה, בעל תווים מזרח־תיכוניים, מעוצב בידי השמש והמלח והמים. יכול להיות שהילד של פיליקס יראה ככה בכגרותו.

הכאב הצליף, ולנדר נאבק בו.

האורח שלו המתין.

לנדר בחן את פניו. ושם הוא ראה אותו, בתוך עיניו של האיש. הזאב השיב לו מבט. צונן. רעב.

הגיע הזמן באמת. לא, לא, אסור לו לומר דבר כזה. הוא חייב לנהוג בנימוס. אסור לו לדפוק את זה. "תודה רבה שבאת לפגוש אותי בהתראה קצרה כל כך."

שלדון נסוג אל המסדרון וסגר את הדלתות. הוא יחכה שם ויוודא שאיש לא יפריע להם.

"על לא דבר," אמר האורח. "תנחומי."

לנדר החווה בראשו אל בקבוק הבלאד אות' פאקט שחיכה בפינת השולחן. "תשתה משהו?"

האורח נענע את ראשו. "אני לא שותה בזמן העבודה."

"חכם מצידך." לנדר מזג עוד מנת בורבון לכוסו. הוא לא הצליח להחליט אם הוא מטביע במשקה את יגונו או שואב ממנו אומץ. אם הוא לא יצליח להציג את הטיעון שלו והאיש ילך... לא, הוא לא יכול לאפשר לו ללכת.

"הכרתי את אבא שלך," אמר לנדר. "פגשתי אותו ואת אימא שלך כשביקרתי שם לחתימת עסקה על שיש קררה עבור מלון השירה. יקר מאוד, אבל רציתי את הטוב ביותר."

האיש משך בכתפיו.

פאניקה התפתלה בגופו של לנדר. המילים נשפכו ממנו

בחיפזון. "הם הרגו את הבן שלי. הם לקחו את הכסף שלו, השתמשו בידע ובקשרים שלו, ואז רצחו אותו, ואני לא יודע למה."

"אכפת לך למה?"

"כן, אבל בשביל זה כבר שכרתי מישהו."

"אז מה אתה רוצה ממני?"

"אהבתי את הבן שלי. הוא היה חכם, חריף, חריף יותר מכפי שהייתי אי-פעם, והגון. אותי אנשים שונאים, אבל אותו כולם חיבבו כי הוא היה אדם טוב. אשתו, סופיה, מתה לפני שלוש שנים, והוא טיפל בילדים בעצמו. בן ושתי בנות. הילד הוא הבכור, הוא בן ארבע-עשרה. עברתי שבץ, והסרטן אוכל אותי מבפנים, ועכשיו אני צריך להחזיק מעמד עוד ארבע שנים בלי להתפגר. אני חייב להחזיק מעמד עד שהילד יהיה מבוגר מספיק לתפוס את מקומי. אני רוצה שהחלאות האלה ימותו!"

לנדר הידק את אגרופיו. קולו הצטרד והיתה לו תחושה שהוא נשמע לא שפוי. אבל הכאב היה טרי מדי ודימם מתוכו.

"אני רוצה שהם יסבלו, ואני רוצה שהם ידעו למה. הם לקחו את הבן שלי ממני ומהילדים שלו. הם הרסו את הילד שלי, הילד היפה והחכם שלי. כל מה שבניתי, כל מה שהוא בנה, הם חושבים שהם יכולים פשוט לקרוע את זה ממני." קולו הצרוד דעך לכדי לחישה נוטפת כאב. "תהרוג אותם. תהרוג אותם בשבילי."

דממה מילאה את חדר העבודה. דאגה הציפה את לנדר. האם אמר יותר מדי? האם נשמע מטורף מדי?

"אימא שלי זוכרת שפגשה אותך," אמר האורח. "יש תמונה של שלושתכם ביאכטה. היא היתה בהיריון איתי. היא סיפרה שהיו לה בחילות בוקר נוראיות ושאמרת לה שגי'נג'ר אייל עוזר להרגיע את הבטן. לא היה להם גי'נג'ר אייל אז שלחת מישהו שיביא ארגז ממילנו."

האורח ניגש לשולחן, מזג מנת בורבון לכוס נוספת והרים אותה. "לכבוד הבן שלך."
הוא רוקן את הכוס בלגימה אחת ולנדר ראה את הזאב שוב, לוטש בו מבט מתוך נשמתו של האיש.
"זה אומר שאתה מקבל את המשימה?"
"כן."

ההקלה כמעט הכריעה אותו. לנדר נשמט בכיסאו.
"עברתי על הפרטים לפני שבאתי," אמר האורח. "זה ידרוש זמן וכסף. זה יהיה מורכב, כי חייבים לעשות את זה כמו שצריך."
"כל מה שיידרש," אמר לנדר. הוא היה עייף כל כך. זהו, הוא עשה את זה. עכשיו הוא יוכל להסתכל על המצבה של פיליקס ולהבטיח לבן שלו שהנקמה בדרך.
"הוכחת האשמה שלהם חייבת להיות חותכת."
"אל תדאג," אמר לנדר. "אתה תקבל את ההוכחה שלך. אני שוכר רק את הטובים ביותר."

1

”משרד חקירות בית ביילור,“ צעקתי. ”תורידו את כלי הנשק ותתרחקו מהקופה!“

נקבת טמרין רעמתי זהוב, בערך בגודל של סנאי גדול, לטשה בי מבט מראש פנס הרחוב. היא נראתה כמו צללית על רקע השמיים הכחולים הבהירים של אחר הצהריים המאוחרים. שני הגברים והאישה שמתחת לפנס המשיכו להחזיק באקדחים שלהם.

השלושה היו לבושים בסגנון יומיומי – הגברים במכנסי חאקי וחולצות טריקו, האישה במכנסי שלושת-רבעי לבנים וחולצה כחולה בהירה. הם נראו בכושר, וכולם הפנו את האקדחים שלהם כלפי מטה בזווית כמעט זהה, עדות לכך שמדובר במקצוענים שלא רוצים לירות בנו בטעות. נראה שהעובדה שאף אחד מאיתנו עוד לא שלף נשק עוררה בהם תחושה שידם על העליונה. לרוע מזלם הם טעו לחלוטין בהערכת ביטחונם האישי.

ליאון חשף שיניים לצידו. ”קטלינה, אני ממש לא אוהב שאנשים מכוונים אליי כלי נשק.“

גם אני לא השתגעתי על זה, אבל בניגוד לליאון, מאוד לא

סביר שאירה בכל אחד מהם בעין שמאל "למען הסימטריה".
 "מונטגומרי חקירות בינלאומיות", הכריז הגבר המבוגר
 יותר. "הגיע הזמן שתפסיקו לשחק בבלשים ותחזרו הביתה,
 ילדים."

האנשים של אוגוסטין לבשו בדרך כלל חליפות, אבל מרדף
 אחרי קופים בגיהנום יולי המהביל של יוסטון חייב לבוש נוח
 יותר. גם ליאון ואני בחרנו בלבוש יומיומי. הפנים שלי היו
 מטונפות, שערי הכהה נערם על הראש בגולגול מבולגן והבגדים
 שלי לא הותירו רושם על איש. מבין שלושתנו רק קורנליוס
 נראה סביר, ואפילו הוא היה שטוף זיעה.
 "אתם מפריעים למבצע השבה חוקי," הכרזתי. "זוהו
 הצידה."

הסוכנת צעדה קדימה. היא היתה בשנות השלושים לחייה,
 אתלטית, בעלת עור בגוון חום בהיר, ושערה הכהה המבריק היה
 אסוף בקוקו.

"את עושה רושם של בחורה נחמדה."

אין לך מושג.

היא המשיכה. "בואי נדבר בהיגיון לפני שהסטוטוסטרון
 יתחיל להשפריץ. הקופה הזאת היא הרכוש של בית תום. היא
 חלק מניסוי קליני חשוב. אני לא יודעת מה סיפרו לך, אבל יש
 לנו מסמך בעלות על הקופה. אני אשמח לתת לך לאמת אותו
 בעצמך. את עדיין צעירה אז אתן לך עצה קטנה, תמיד תארגני
 את הניירת כמו שצריך כדי להיות מכוסה."

"לא, היא לא אמרה את זה הרגע," מלמל ליאון בשקט.

בניגוד אליי, רוב בני ובנות העשרים ואחת למדו באוניברסיטה,
 עברו עבור הבית שלהם או נהנו מסגנון חיים נהנתני וחסר
 דאגות בזכות הקסם רב־העוצמה של המשפחות שלהם. העובדה
 שהמעייטו בערכי שיחקה לטובתי. אבל חיפשנו את הקופה הזאת

כבר כמה ימים. היה לי חם, הייתי עייפה ורעבה, והסבלנות שלי פקעה. וחוץ מזה, היא העליבה את כישורי ארגון הנירת שלי. נירת היתה שמי האמצעי.

"הקופה הזאת היא קופה מסייעת, חיות שירות מיומנת ביותר שהוכשרה לסייע לאנשים עם פגיעה בחוט השרדה. היא נחטפה מהבעלים שלה בזמן ביקור אצל הרופא ונמכרה ללקוח שלכם באופן לא חוקי. יש לי את אילן היוחסין שלה, רישומי החיסונים, הרשומות הווטרינריות, תעודה מטעם עמותת פנים, כפות וזנבות שהכשירה אותה, תצהיר חתום של הבעלים שלה, עותק של התלונה שהוגשה למשטרה והפרופיל הגנטי שלה. ואני לא בחורה נחמדה. אני כן ראש הבית שלי, שמנהלת חקירה חוקית להשבת רכוש גנוב. אל תפריעי לי שוב."

קורנליוס, שעמד משמאלי, הזעיף פנים. "אנחנו יכולים להזדרז? רוזי לחוצה מאוד."

"שמעת את קוסם החיות," קרא ליאון. "כולנו רוצים בטובת הקופה הלחוצה, לא?"

הנמוך מבין הגברים הסתכל עלינו בצמצום עיניים. "ראש הבית, מה? איך את יודעת בכלל שזאת אותה קופה?"
כמה קופי טמרין רעמתי זהוב נראה לו שמתרוצצים בפארק אלינור טינסלי? "רוזי, שירי."

הקופה זקפה את ראשה החמוד, פתחה את פיה וסלסלה בקולה כמו ציפור קטנה.

שלושת הסוכנים של מח"ב בהו בה. קיוויתי שקול ההיגיון והשכל הישר יגברו.

"זה לא מוכיח שום דבר," הכריזה האישה.

כפי שקורה לעיתים קרובות כשמדובר במין האנושי, קול ההיגיון והשכל הישר ננטשים לטובת צורך עז להיות צודקים, ולעזאזל עם העובדות וההשלכות.

"ועכשיו?" שאל ליאון. "אני יכול להרוג אחד? רק אחד. בבקשה."

ליאון לא התייחס לירי בקלות ראש, אבל הסוכנים של מח"ב כיוונו נשק אליו ואל קורנליוס, ואינסטינקט ההגנה שלו נכנס לפעילות יתר. אם הם ירימו את כלי הנשק חמישה סנטימטרים נוספים, הם ימותו, ובן הדוד שלי התנהג כמו איזה צפע מחורפן כדי למנוע מזה לקרות.

ליאון הקפיץ את גבותיו לעברי.

"לא, אמרתי לו."

"ביקשתי יפה. אז אולי בכרכיים? אם אני אירה להם בכרכיים הם לא ימותו. הם לא יהיו מאושרים מזה, אבל גם לא ימותו."
 "לא." הסתובבתי אל קורנליוס. "יש דרך לתפוס אותה בלי לפגוע בהם?"

הוא חייך ונשא מבט לשמיים.

קורנליוס מדוקס הריסון לא נראה מאיים במיוחד. הוא היה בן שלושים ואחת, לבן עור, בעל מבנה גוף ממוצע וגובה מתחת לממוצע. השיער הבלונדיני הכהה שלו היה מסופר ביד אומן בתספורת קצרה אבל מחמיאה. פניו היו נאות ומגולחות למשעי, והעיניים הכחולות שלו היו תמיד שקטות, שלוות ואולי טיפה מרוחקות. שלושת הסוכנים של מח"ב העיפו מבט אחד בפרצוף שלו ובתלבושת הקשוחה שכללה מכנסי חאקי בהירים וחולצת כפתורים לבנה ומופשלת שרוולים, והחליטו שאין להם שום סיבה לדאגה. ליאון כהה השיער, השזוף והרזה שעמד לצידו שידר איום ולא הפסיק לסנן משפטים מפחידים, ולכן העריכו שהוא מסוכן יותר.

"טוב, היה לנו כיף מאוד," אמר הסוכן המבוגר יותר. "אבל

הגיע הזמן להפסיק עם המשחקים, אנחנו צריכים לעבוד."

עקב חוס-אדמדם צלל מהשמיים, חטף את הקופה מהפנס,

דאה מעל הסוכנים ושמט את רוזי לידו הממתינה של קורניליוס. הקופה מיהרה במעלה הזרוע של קורניליוס עד כתפו, חיבקה את הצוואר שלו ושרה באוזנו. העקב אדום־הזנב עופף לשמאלנו ונחת על ענף עץ מכוסה פריחה אדומה שצמח ליד המדרכה. "טוב, שיט," אמרה האישה.

"תרגישו חופשיים לדרווח על זה לאוגוסטין," אמרתי להם. "יש לו את המספר שלי."

ואם תהיה לו בעיה עם זה, אני כבר אטפל בעניין. בין אוגוסטין מונטגומרי לבין המשפחה שלנו שררה מערכת יחסים מורכבת. למדתי אותו באותה מסירות שבה למדתי משוואות מסובכות בימי בית הספר, כדי שאם אי־פעם הוא יהפוך לאיום, אדע כיצד לנטרל אותו.

הגבר המבוגר יותר נעץ בנו מבט עז. האקדח שלו טיפס שני סנטימטרים כלפי מעלה. "לאן נראה לכם שאתם הולכים?" עטיתי את פרוץ העליונה שלי. "ליאון, אם הוא יכוון אלינו תפצע אותו."

השפתיים של ליאון נמשכו בחיוך רך וחולמני. אנשים בעסקי האלימות לומדים מהר מאוד לזהות אנשי מקצוע אחרים. הסוכנים של מח"ב היו מיומנים ומנוסים, כי אוגוסטין אהב איכות. הם הסתכלו לבן הדוד שלי בעיניים וידעו שהוא מתכוון לזה ברצינות. לא היו שם פחד או חשש. הוא נהנה ממה שעשה, ואם יקבל רשות הוא לא יהסס.

ואז הם הסתכלו עליי. בששת החודשים האחרונים נעשיתי מומחית בגילום הדמות של ראש הבית. העיניים שלי לימדו אותם שהחיים שלהם וההישרדות שלהם לא מעניינים אותי. אם הם יהפכו את עצמם למכשול, אני אדאג להסיר אותם מדרכי. לא חשוב מה לבשתי, בת כמה הייתי או מה אמרתי. המבט הזה לימד אותם את כל מה שהיו צריכים לדעת.

הדממה המתוחה התארכה.

האישה שלפה את הטלפון הנייד שלה והסתובבה בגבה אלינו כדי לחייג מספר. שני הגברים הורידו את האקדחים. אה, יופי. כולם יזכו לחזור הביתה.

האנשים של אוגוסטין צעדו בכיוון הנהר ופנו ימינה בעקבות הגבר הנמוך יותר אל מגרש החניה הקטן שבו החניתי את הקרנף, רכב השטח המשוריין שסבתא פרידה בנתה לי בהתאמה אישית. הם שמרו מרחק מאיתנו והנחנו להם להמשיך. לא היתה סיבה להיכנס לעימות נוסף במגרש החניה.

חיפשנו את רוזי במשך חמישה ימים רצופים, מאז שקורניליוס לקח על עצמו את התיק. הבעלים שלה, ילדה בת שתיים-עשרה, קיבלה את הגניבה קשה כל כך עד שלא היתה ברירה אלא לתת לה תרופות הרגעה. איתור הקופה הקטנה קפץ לראש רשימת התיקים שלנו. הסכמנו לקבל את העבודה ללא תשלום כי חטיפת חיית שירות מילדה בכיסא גלגלים היא מעשה מתועב, ומישהו היה חייב להשיב דברים על תיקונם.

נדרש מאמץ ניכר כדי לסרוק את יוסטון בחום של ארבעים מעלות בחיפוש אחר קופה קטנטנה, ובארבעים ושמונה השעות האחרונות ישנתי חמש שעות לכל היותר, אבל כל טיפת זיעה תהיה שווה את זה אם בסופו של דבר אראה את מאיה מחבקת את הקופה שלה. יום שני התחיל להיראות לא רע.

קורניליוס חייך שוב. "אני כל כך אוהב סוף טוב." "סוף טוב בשבילך, אולי," רטן ליאון. "לי לא יצא לירות באף אחד."

קודם כול ניקה את רוזי אל מאיה, ואז אני אסע הביתה, אתקלח ואשקע בתנומה ארוכה וטובה.

קורניליוס נענע את ראשו. "ההסתמכות שלך על אלימות מטרידה אותי. מה יקרה אם תיתקל במישהו יותר מהיר ממך?"

בן הדוד שלי הרהר בשאלה. "אני אמות וזה כבר לא ישנה?"

טופר התרומם פתאום בצווחה ודאה מעל נהר ביצת באפלו. ליאון וקורניליוס נעצרו בו־זמנית. קורניליוס קימט את מצחו ובחן את המים העכורים משמאלו של עץ גדול. רצועה צרה של דשא מכוסה התמשכה לאורך המדרכה היישר מלפנינו. מעבר לדשא נטתה הקרקע בחדות והתמשכה תחת עשבים גבוהים עד הנהר, שזרם אל גשר ממוריאל פארקוויי שבמרחק.

הנהר היה שקט. אפילו אדווה לא עברה בפני המים. העפתי מבט בליאון. לפני שנייה הידיים שלו היו ריקות. עכשיו הוא החזיק זיג P226 ביד אחת וגלוק 17 באחרת. יחד היו לו שלושים ושניים כדורי תשעה מילימטר. והוא צריך כדור אחד בלבד כדי להרוג.

"מה העניין?" שאלתי בשקט.

"אני לא יודע", אמר ליאון.

"העקב מפחד", אמר קורניליוס.

פני הנהר זהרו קלות ללא נייע והחזירו את אור השמש כמו מטבע ישן.

המרחק בעיניו של קורניליוס העמיק. "משהו מגיע", הוא לחש.

לא היתה שום סיבה לחכות שיגיע. "בואו נזוז."

הסתובבתי ימינה ורצתי בכיוון כלי הרכב שלנו. ליאון וקורניליוס רצו בעקבותיי.

לפניי, הסוכן הנמוך יותר כמעט הגיע למגרש החניה. האישה צעדה מאחוריו, והסוכן הגבוה הלך במאסף.

גוף ירוק פרץ מבין העשבים. אורכו היה שניים וחצי מטרים וגובהו יותר ממטר, והוא שעט קדימה על שתי רגליים שריריות

שמאחוריהן נגרר זנב קשקשים ארוך מוקף סנפירים בצבע ארגמן. סנפיר נוסף – אדום כדם ומצויד בקוצים באורך שלושים סנטימטר – היתמר מגבו. הראש שלו הזכיר ראש דינוזאור ימי או תנין פרהיסטורי – מלתעות ענקיות שנפערו כמו מספריים עצומים והיו משובצות ניבים חרוטיים שנועדו לאחוז בטרף משתולל ולא להרפות ממנו בשעה שהיצור גורר אותו מתחת למים. שני זוגות של עיניים קטנות, שקועות עמוק בגולגולת, קרנו באור סגול.

זה לא נראה כמו משהו שנולד בעולם שלנו. זה היה ניסוי קסם שהשתבש, או זימון מממלכת הנסתר. נצטרך כלי נשק גדולים יותר. היצור דהר על פני הדשא. הסוכן הגבוה יותר היה היישר בדרכו.

“תברח!” צרחנו ליאון ואני בו־זמנית.

האיש הסתובב בבת אחת. לחצי שנייה מוטרפת הוא קפא במקומו, ואז הרים את האקדח וירה ביצור. הקליעים פגעו בו וניתזו מקשקשיו העבים.

שני הסוכנים האחרים של מח”ב הסתובבו אל היצור ופתחו גם הם באש. רצתי בשיא המהירות אל הקרנף, שם נמצא רובה הציד הטקטי, וליאון מיהר בעקבותיי וניסה למצוא זווית ירי טובה יותר על היצור. קורנליוס רץ אחרינו.

האנשים של אוגוסטין רוקנו את המחסניות שלהם על היצור. הוא שעט ביניהם והעיף אותם הצידה. דם סגול הכתים את צידי גופו אבל הפצעים בקושי דיממו, כאילו הקליעים רק שברו חתיכות קטנות מהקשקשים שלו.

המבט של היצור ננעל עליי. הוא התעלם מהסוכנים והסתער לעברי על שתי כפותיו הענקיות, וטפריו האדומים חרצו את הקרקע.

ליאון ירה פרץ של שני כדורים מכל אקדח. ארבעה חורים מדממים נפערו במקומות שבהם היו עד כה העיניים הקטנות של היצור. הוא שאג, מעד והתרסק על הקרקע.

עצרתי במקומי. קורניליוס רץ מעבר לי אל מגרש החניה. הסוכנת של מח"ב קמה לאט. חברה הגבוה לטש מבט בחתך אדום בירך החשופה שלו. המכנס השמאלי שלו נח בקרעים ספוגים בדם סביב הקרסול. הוא העביר משקל. דם נבע מהפצע וראיתי הבזק של עצם בפנים. הסוכן ההמום הסתכל על הפצע בעיניים קרועות לרווחה.

"אני לא מאמין," רטן הסוכן הנמוך יותר והכניס מחסנית חדשה לאקדח ה-HK45 שלו.

בקצה מגרש החניה הסתובב קורניליוס בבת אחת ונופף בזרועותיו לעבר הנהר. "אל תעצרו! יש עוד! הם באים!" יצורים ירוקים הגיחו מבין העשבים – מסה של גופים מכוסים קשקשים, זנבות עם סנפירים ומלתעות מלאות שיניים. במרכז הלהקה, בין כל היצורים, היה קשר סבוך של קסם שפעם כמו משואה בלתי נראית. קסם קרן ממנו לכל עבר. הוא נגע בי והתנפץ סביב הכוח שלי, כמו גל על שובר גלים. ים של עיניים סגולות ננעץ בי.

הלהקה פנתה לעברי והסתערה.

הדבר שקרן קסם במרכז הלהקה שלט בה. אילו היתה לי שנייה לנשום הייתי נלחמת בו בקסם שלי, אבל היצורים היו צפופים מדי ומהירים מדי.

הסתובבתי ורצתי בשיא המהירות לעבר הקרנף. הקסם עקב אחריי. זיהיתי את נוכחותו כמו על מסך מכ"ם. גם בלי להציץ לאחור, ידעתי שהלהקה כולה רודפת אחריי.

קורניליוס היה מעט לפניי. הוא שלף מכיסו שלט רחוק של מכונית ואורות הב"מ-וו ההיברידיים שלו הבהבו. הדלת האחורית

נפתחה כלפי מעלה ויצור כחול ענקי פרץ החוצה. הוא נראה כמו טיגריס על סטרואידיים, ופרוותו המבריקה בצבע כחול אינדיגו היתה מעוטרת רוזטות וכתמים בצבעי שחור וכחול בהיר.

זאוס נחת, חשף בשאגה ניבים בגודל סכיני סטייק ודהר לאורך מגרש החניה. ציצית הקנוקנות סביב צווארו נפרשה בבת אחת והתפתלה לכל עבר. חלפנו זה על פני זה, הוא רץ בכיוון היצורים ואני בכיוון ההפוך לעבר הקרנף.

ריות נשמעו מאחוריי כמו זיקוקים – ליאון מדלל את הלהקה. ייגמרו לו הכדורים לפני שלהם ייגמרו הגופים.

קפצתי אל תוך הקרנף, לחצתי בכוח על דוושת הבלמים ולחצתי על מתג ההצתה. המנוע התעורר לחיים בשאגה. קורנליוס פתח את הדלת בצד הנוסע וזינק פנימה. לחצתי בכוח על דוושת הגז. המנוע המשופצר של הקרנף נכנס להילוך. זינקנו קדימה וקפצנו מעל שולי המגרש אל העשב.

מולנו היה הרשא מכוסה ערבוביה גועשת של גופים מפלצתיים. שרשרת של גופות מכוסות קשקשים התמשכה משמאל, והסתיימה בערימה על שפת דרך אלן פארקוויי. מעבר לכביש, ליאון תקע ביצורים קליע אחר קליע בפרצים קצרים ושיטתיים, והשתמש במכוניות החולפות כמחסה. זאוס נהם לצידו. גופת יצור מכוסה קשקשים נחה בקרבת מקום וזאוס גלגל אותה בעזרת טפריו כדי להבהיר את כוונותיו.

מימיננו, הסוכנת ומנהיג הקבוצה תמכו בסוכן הפצוע וכשלו איתו לעבר מגרש החניה. גופו היה שמוט ורגלו המדממת נגררה מאחוריו. היצורים הראשונים משמאל חשפו שיניים באיום במרחק צעדים ספורים מאחוריהם.

היצורים האלה לא יפגעו היום באנשים נוספים. לא אם זה תלוי בי.

סטיי ימינה בזווית חדה והפרדתי בין היצורים לסוכני מח"ב.

המשקל העצום של הקרנף התנגש ביצור הקרוב ביותר בחבטה רטובה. הרכב המשוויין היטלטל מעל גופה. לאחר רגע פרצנו משולי הלהקה אל השטח הפתוח. לחצתי בכוח על דוושת הגז ודהרתי לאורך הדשא. הלהקה שמאחוריי התמעטה כשיצורים התנגשו זה בזה בניסיון להסתובב ולרדוף אחרינו. מקבץ הגופים התפזר לרגע. משהו הסתחרר במרכז, חפץ מתכתי עגול וזוהר. קשר הקסם המזור.

"אתה רואה את זה?"

"אני רואה את זה." קורניליוס הוציא את רובה הציד הטקטי מחלל האחסון ברצפה ודרך אותו.

"אתה מסוגל לגעת בתודעה שלהם?"

"לא. הם עסוקים מדי."

אם אשאל אותו כרגע מה זה אומר, זה רק יסיח את דעתו. פניתי בחדות שמאלה אל תוך מאסף הלהקה, והעפתי את המזדנבים מדרכי.

"אני מוכן," אמר קורניליוס בקול רגוע.

לחצתי על הכפתור שפותח את החלון הקדמי וחתכתי היישר אל לב הלהקה בקו אלכסוני שמאלה. החפץ הגועש התגלגל במעגלים צפופים על הדשא מימיננו. קורניליוס הוציא את קנה הרובה מבעד לחלון וירה בחפץ המתכת.

בום.

האוזניים שלי הצטלצלו.

בום.

"עוד פעם," קורניליוס אמר. נשמע כאילו הוא מבקש עוד ספל תה.

חלפנו במהירות על פני הלהקה, התנגשנו ישירות באחד היצורים ואז סטיתי ימינה וזינקתי מעל השוליים בחזרה אל מגרש החניה. הרכב של מח"ב, ג'יפ גרנד צ'רוקי כסוף, דהר אל

אלן פארקוויי בחריקת צמיגים. צחנת גומי חם מילאה את חלל הרכב.

"על לא דבר," קרא אחריהם קורנליוס וטען מחדש את הרובה.

סטיתי ימינה אל הכביש. להקת היצורים חלפה מימיננו.

בום.

בום.

"אני לא מצליח," אמר קורנליוס. "הקליעים ניתזים מהמתכת.

יש משהו חי בתוך המעטפת המסתובבת."

"בעל חיים?"

"לא בדיוק."

אם זה משהו חי, אנחנו יכולים להרוג אותו.

יכולנו להמשיך להסתובב בקרנף עד שהלהקה תתעייף ותאט, ואז לאסוף את ליאון וזאוס ולנסוע משם, אבל היצורים האלה יתחילו להשתולל ברחבי יוסטון. קבוצת ילדים שיחקה בייסבול במרחק חצי קילומטר מכאן. חלפנו על פניהם ועל פני המבוגרים שהשגיחו עליהם כשהיינו בדרכנו אל רוזי.

רוזי!

"איפה הקופה?"

"מוגנת בכ־מ־ו."

אה, מצוין. מצוין, מצוין, מצוין.

עשיתי פניית פרסה חדה ומיהרתי לאורך הכביש בחזרה אל מגרש החניה. היצורים הזדרזו בעקבותיי. הרווחים ביניהם התרחבו, וכעת יכולתי לראות בבירור את מקור הקסם. שתי טבעות מתכת שהסתחררו זו בתוך זו כמו גירוסקופ. במרכזן ריחף בוחק כחול קטן.

חלפנו על פני ליאון. הוא הצביע על החפץ הזוהר באקדח

הזיג שלו וקירב את שני האקדחים שלו זה אל זה כמו לקראת

התנגשות. תיכנסו בזה. תודה רבה קפטן אסטרטגיה, אני מטפלת בזה. הדבר הזה הצליח לשרוד בנהר. אם אתנגש בו יכול להיות שהוא רק יעוף הצידה, ואם הוא מממלכת הנסתר אין לדעת איזה נזק הוא יגרום לרכב. לא, נדרש כאן משהו מדויק.

"סיף?" ביקשתי.

"רק רגע." קורניליוס הסתובב ולחץ על המתג בלוח הבקרה של התיבה שבין המושבים שלנו. ברוב רכבי השטח יש שני מושבים קדמיים ומושב אחורי רחב לשלושה נוסעים. המושב האחורי של הקרנף היה מחולק לשניים באמצעות התיבה הזו, שחצתה את הרכב לאורכו. לוח הבקרה נפתח ומדף כלי נשק התרומם והעמיד לרשותי שתי חרבות ושני אקדחים, שהיו מהודקים למקומם בתופסני מתכת.

עשיתי פניית פרסה נוספת. משאית לבנה עצרה מולי בחריקת בלמים. הנהג צפר בקול, ואז ראה את היצורים ונסע לאחור במהירות מסחררת.

"הנה הוא." קורניליוס החזיק את הסיף שלי בידו.

כיוונתי את הקרנף אל הגירוסקופ. גופים נחבטו במכונית. "זה לא חכם," יעץ לי קורניליוס. "מה יהיה אם החפץ יתפוצץ?"

"אני אמות וזה כבר לא ישנה," דקלמתי.

"לשאוב השראה מליאון זאת לא אסטרטגיית הישרדות מוצלחת."

לחצתי בכוח על הבלמים. הקרנף החליק על פני הדשא ועצר. חטפתי את הסיף מקורניליוס וקפצתי החוצה. החפץ המסתחרר נמצא חמישה-עשר מטר ממני. פרצתי בריצה לעברו. יצור קפץ לעברי. עקפתי אותו בקפיצה הצידה והמשכתי לרוץ.

מאחוריי השמיע הקרנף קול רועם. קורניליוס העלה טורים
 כדי להסיח את דעתם של היצורים.
 האוויר בריאות שלי הפך לאש. חמקתי מיצור אחד, מעוד
 אחד...

עשרה מטרים.

החפץ הזוהר שלח לעברי עוד פעימה של קסם.

חמישה מטרים.

שלושה.

הטבעות המתכתיות הסתחררו מולי. רוחבן היה כשלושים
 סנטימטר והן היו מכוסות נתזי רפש ואצות. במרכז זהר ניצן של
 פרח על סף פריחה, לוטוס בצבע כחול חשמלי עז עשוי קסם
 טהור.

הקסם המשפחתי שלי זרם בי והנחה את נעיצת הסיף. דקדתי
 את הניצן.

הוא התפקע בעננה של ניצוצות קורנים. בוחק הניצן כבה.
 הטבעות הסתחררו פעם אחת אחרונה ואז קרסו.

היצורים סביבי קפאו במקומם.

למשך רגע מייסר אחד, דבר לא זו.

היצורים בהו בי. בהיתי בהם בחזרה.

הלהקה הסתובבה ופרצה בדהרה לעבר הנהר.

הקרב נגמר.

הקלה הציפה אותי. נעשיתי ערה לקיומו של קול במקצב
 קבוע, וקלטתי שזה ליבי הדופק בכוח בחזה. ברכיי רעדו. טעם
 מתכתי מריר ציפה את לשוני. הגוף שלי לא הצליח להחליט אם
 חם או קר. היתה לי תחושה שמשוהו לא בסדר בעולם, כאילו
 הורעלתי.

שרידי ההתקן נחו מולי. ניסיתי להתקרב צעד. רגלי התקפלה
 תחתיי, הקרקע החליטה לנטות ספונטנית הצידה וכמעט

השתטחתי על מדשאה ישרה לגמרי. יותר מדי אדרנלין. אין מה לעשות, רק לחכות עד שזה יעבור. יש אנשים שממש נועדו לעצימות הקטלנית של הקרב. אני לא אחת מהם.

אחד הדברים שעוזרים לי בדרך כלל הוא להתמקד במשהו שיסיח את דעתי. השתופפתי ובחנתי את הטבעות. המתכת לא נראתה כמו פלדה. אולי זאת סגסוגת ברזל כלשהי. שרשרת של סמלים התמשכה בשולי כל טבעת.

שלפתי את הטלפון מהכיס וצילמתי תמונה.

הטבעות השתלבו זו בזו, והפנימית היתה קטנה בערך בעשרה סנטימטרים מהחיצונית. גבעול הפרח היה מחובר לתחתית הטבעת הפנימית. לא, לא מחובר. הוא צמח מתוך הטבעת הפנימית ובצבץ מתוך המתכת כאילו היו גוף אחד.

איך?

הרמתי את הטבעת ומשכתי בגבעול. הוא לא ניתק. העברתי אצבעות לאורך הצמח. החלק הקרוב לקצה הקטוע שאליו היה מחובר קודם לכן הניצן היה במרקם של צמח טיפוסי. אבל ככל שהתרחקתי כלפי מטה הפך המרקם למתכתי יותר. מיזוג ביו-מכני אמיתי. למיטב ידיעתי אף קוסם לא הצליח לעשות זאת עד היום.

הקרנף הגיע אליי וקורניליוס יצא ממנו בקפיצה. נתזי דם סגול בהיר הכתימו את המגן הקדמי המשוריין של הרכב. חלקי בשר חייזרי דבקו במתכת.

"את בסדר?" שאל קורניליוס.

לא. "כן. אני כל כך מצטערת," אמרתי לו. "אני יודעת שהיה לך קשה."

קוסמי חיות יוצרים קשר מיוחד עם כמה בעלי חיים נבחרים, אבל אכפת להם מכל היצורים החיים, ולפני שנייה דרסנו לפחות עשרה אם לא יותר.

קורניליוס הנהן. "תודה על הדאגה. הם לא היו בעלי חיים אמיתיים במובן המקומי של המילה. זה קצת עזר."
 "זה זימון?" שאלתי.

קורניליוס נענע את ראשו. "לא נראה לי. התחושה מזכירה קצת את זאוס. כאילו הם לא מהעולם הזה אבל גם לא לגמרי ממחוזות הנסתר."

"אמרת קודם שהם 'עסוקים' מדי ואתה לא יכול לגעת בתודעה שלהם."

המצח של קורניליוס התקמט והוא החווה בראשו לעבר הטבעות והניצן שבתוכן. "החפץ הזה הקרין קסם."
 "הרגשתי אותו."

"קסם דחוס כל כך שהוא הפריע להם לשמוע. הם לא יכלו להרגיש את הנוכחות שלי. ניסיתי ליצור קשר עם החפץ עצמו, אבל הרכיב הביולוגי שלו כל כך פרימיטיבי שזה היה כמו לנסות לתקשר עם מלפפון ים."

תרחיש המעבדה של אחד הבתים נראה יותר ויותר סביר. אם מקור הדגם התניני הזה היה בממלכת הנסתר, היינו רואים מִזְמַן ושער. די קשה לפספס חורים ענקיים במרקם המציאות. ליינוס ימות על זה.

שלפתי את הטלפון וחייגתי אליו. צלצול אחד, שניים, שלושה...

ליאון חצה בריצה את הכביש, וזאוס בעקבותיו. הטלפון המשיך לצלצל. רשמית, ליינוס דנקן יצא לפנסיה. בפועל הוא המשיך לשרת את מדינת טקסס בתפקיד חדש ומפחיד יותר, ואני הייתי הסגנית שלו. הוא תמיד ענה לשיחות שלי.

צלצול. עוד צלצול.

הקול של ליינוס עלה על הקו. "כן?"

"עברתי התקפה של מפלצות קסם בפארק אלינור טינסלי.
שלט בהן התקן ביו-מכני מונע בקסם."
ליאון הגיע בריצה ועצר לצדי.
"אז זקוקה לעזרה?" שאל ליינוס.
"כבר לא."
"תראי לי."

עברתי לשיחת וידיאו, הפעלתי את המצלמה האחורית והזזתי את הטלפון על פני ההתקן, הפגרים והיצורים הנמלטים. ליינוס נראה על המסך, נועץ מבט בטלפון. הוא היה כבר בשנות השישים לחייו ועדיין בכושר טוב. שיערו המאפיר היה מלא ועורו התהדר בשיזוף טקסני כמו תמיד. תווי פניו היו נאים ועזים – לסת רבועה ממוסגרת בזקן קצר, אף בעל נוכחות, גבות כהות עבותות ועיניים כהות שנראו לפעמים ירקרקות ולפעמים חומות, תלוי באור. הוא הרבה לחייך, ומי שזכה בתשומת ליבו תמיד הרגיש מיוחד. אם היו מבקשים מעשרה אנשים שזה עתה פגשו את ליינוס לתאר אותו, כולם היו משתמשים באותה מילה – מקסים.

האיש שהסתכל עליי ממסך הטלפון היה ליינוס דנקן האמיתי – עליון, הדובר לשעבר של אסיפת הבתים של טקסס, אדם חריף וממוקד בעל עיניים חסרות רחמים. הוא נראה כמו טיגריס זקן שהבחין בפולש בשטחו ומשחזו ציפורניים לקראת ההרג. מבעד לטלפון נשמע קול יבש ומהיר, טאח-טאח-טאח קצוב, ולאחריו קול יבבה מכנית. צריחי הירי של ליינוס. הוא נמצא תחת התקפה.

מי יעז לתקוף את ליינוס דנקן בביתו? הוא קוסם הפייסטוס. הוא מסוגל ליצור כלי נשק קטלניים מאטבים ונייר דבק, וביתו היה מצויד בכוח אש בכמות שמסוגלת למחוק גדוד של לוחמי עילית בתוך דקות.

הם תקפו אותי ואת ליינוס במקביל. המחשבה צרכה בי שובל של אש, כמו כוכב שביט. האם מישהו שם למטרה את משרד הנוטר?

"נתקי מגע", אמר ליינוס. "לכי ישירות אל מח"ב ותשתלטי על תיק מורטון. תשתמשי בתג שלך. חזרי אחריי."
 "ללכת ישירות אל מח"ב, להראות את התג, להשתלט על תיק מורטון."

בדרך כלל ליינוס צירף אותי לפעילות רק אחרי שענייני הסמכות הוסדרו. בששת החודשים האחרונים השתמשתי בתג שלי בדיוק פעם אחת, כדי להשתלט על חקירה של האף-בי-איי. אין מספיק מילים כדי לתאר עד כמה הם לא אהבו את זה.

"אני אשלח לך את הקבצים." ליינוס ניתק.

"זאת היתה אש מצריחי ירי", אמר ליאון.

"אתה צודק מאוד."

בן הדוד שלי חיך חיוך רחב. אין ספק שציפה לקרב נוסף.
 "מה עושים?"

"אתה מסיע אותי אל מח"ב."

"אני אסע אחריכם." קורניליוס רץ אל מגרש החניה, וזאוס קיפץ בעקבותיו כמו חתלתול נלהב מדי.

הרמתי את ההתקן. טבעות המתכת היו חלקלקות מבוץ ורפש. הלכתי לקרנף, זרקתי את ההתקן לפח שמאחור והתיישבתי במושב הנוסע.

במרחק ייללו סירנות משטרה בקול הולך ומתחזק.

ליאון דהר אל הכביש. במראה הפנימית ראיתי את הבמ"וו של קורניליוס גולשת ממגרש החניה. סביר להניח שבקרוב נאבד אותו. המהירות המרבית של קורניליוס נשארה בדרך כלל חמישה קמ"ש מעל המהירות המותרת. המשרדים של מח"ב

נמצאו במרחק כשלושים דקות נסיעה מאיתנו, אבל מהיכרותי עם ליאון נגיע לשם מהר יותר אם הפקקים יאפשרו זאת.

"להתקשר אל ברן, הוריתי לטלפון."

בן הדוד שלי ענה בצלצול השני. הטלפון הסתנכרן עם לוח הבקרה של הרכב וקולו של ברן בקע מהרמקולים של הקרנף.

"הרגע התקיפו אותי מפלצות קסם. גם ליינוס הותקף."

"הוא היה איתך?"

"לא. הוא היה באחווה שלו. תנעל את המתחם, בבקשה."

"סגור. את צריכה עזרה?"

"לא. הכול בסדר שם?"

"הכול בסדר גמור."

"גם אני בסדר גמור, ברן!" צעק ליאון.

"אפשר להתווכח על זה," אמר אחיו הגדול.

"אני אתקשר עוד מעט," אמרתי לו וניתקתי.

הטלפון השמיע צליל שבישר על אימייל חדש. עברתי לתיבת הדואר הנכנס. זאת היתה הודעה מליינוס, וצורף אליה קובץ וידיאו. הקובץ היה ענקי. ליינוס לא כיוון אותו. לחצתי עליו כדי להתחיל בהורדה. זה ייקח זמן.

"בואי נראה אם הבנתי. ליינוס הותקף. את לא שואלת אותו אם הוא צריך עזרה. את רק עוזבת הכול ורצה אל מח"ב להשתלט על איזה תיק שבחיים לא שמעת עליו." ליאון נענע את ראשו.

"כן. אם ליינוס היה צריך את עזרתי הוא היה אומר לי." תיק

מורטון היה כנראה קשור איכשהו להתקפות האלה.

"יום אחד תצטרכי לספר לי מה את עושה בשביל ליינוס דנקן," אמר ליאון.

"אבל אז אני אצטרך להרוג אותך, וכמו שאתה מזכיר לי

לעיתים קרובות, אתה בן הדוד האהוב עליי."

ליאון השמיע נחרה.

לרוב בני המשפחה שלי אין בעיה עם חשאיות. סבתא פרידה ואימא שירתו בצבא, ברן נוטה להסתגר באופן טבעי ונבדה דורשת-אמת. היא יכולה למלא את האחוזה שלה ושל רוגן בסודות של אנשים אחרים בלי לגלות כלום לאף אחד. אבל ליאון וארבלה חיים על רכילות. הם ידעו שאני עושה משהו מסווג עבור ליינוס דנקן, והעובדה שלא היה להם מושג מה בדיוק חרפנה את שניהם.

חייגתי למספר הישיר של אוגוסטין. השיחה הועברה לתא קולי. לא קל להיפגש עם ראש מח"ב בהתראה קצרה כל כך. הוא אדם עסוק. אבל כמו ליאון וארבלה, גם הוא אוהב לאגור מידע – ורצוי כמה שיותר בלעדִי. אני אצטרך לשלשל מולו פיתיון, קצת מחוץ להישג יד.

"מדברת קטלינה ביילור. יש לי מידע קריטי בנוגע לתיק מורטון. אני חייבת להיפגש איתך פנים אל פנים. אני מגיעה למשרד שלך בעוד עשרים דקות."

ניתקתי.

"מי זה מורטון?" שאל ליאון. הרכב פנה במהירות גדולה מדי.

"אני מניחה שזה לנדר מורטון. גֶאוֹקִינְט עליון, זקן מאוד, עשיר מאוד, אחד היזמים המובילים במדינה."

"איך את יודעת את זה?"

ידעתי את זה כי עשיתי שיעורי בית. לליינוס דנקן היתה קריירה ארוכה ועשירה, והוא לא התאמץ להסתיר את הקשר הקרוב בין הבתים שלנו. לא ידעתי אם נירש את החברים שלו, אבל היה לי ברור שנירש את האויבים שלו, ולכן בניתי מסד נתונים ביוגרפיים מקיף שעוסק בו, כולל תרשימים שמפרטים את הקשרים שלו עם בתים שונים.

"אחרי שליינוס פרש מהצבא, הוא נכנס לפוליטיקה. לנדר

מורטון היה יריב פוליטי שלו. ההצעה הראשונה שליינוס הביא להכרעה באסיפה היתה קשורה למגבלות אזוריות שיוטלו על בתים שונים. לנדר מורטון התנגד. הרבה אנשים היו חייבים לו טובות, והוא גבה אותן כדי לחסל את ההצעה. זה היה מאבק מכוער. מורטון התראיין ליוסטון כרוניקל ואמר שיסמוך על ליינוס בענייני ממשל ברגע שהוא, ואני מצטטת, 'יוציא את הציצי של אימא שלו מהפה.'"

ליאון השתנק. "בן כמה ליינוס היה בדיוק?"

"ארבעים ושתיים."

"והוא עבר על זה בשתיקה?"

"הוא החזיר למורטון כעבור שלוש שנים. שניהם ניסו לקנות את אותו בניין, וליינוס ניצח. ברגע שהדיו התייבשה על המסמכים, ליינוס קנה ביטוח נגד רעידות אדמה."

והוא קיבל אותו מאוד בזול. רעידת האדמה הטבעית האחרונה התרחשה ביוסטון ב-1910, באזור המפסטר. היא היתה כל כך חלשה שבכלל לא הרגישו בה בעיר.

"חודשיים אחרי שליינוס העביר לשם את החברה שלו, הבניין נחרב ברעידת אדמה מוגבלת מאוד בשטח אבל חזקה במידה מפתיעה. אף אחד לא נהרג. האסיפה וחברת הביטוח חקרו את העניין, ומורטון חטף קנס עצום ונאסר עליו להצביע באסיפה למשך שלוש שנים. מה שהוא איבד באמת היה כוח פוליטי."

ליאון קימט את המצח. "אז ליינוס מנסה לסגור חשבון ישן?"

"קשה לי להאמין."

זה לא היה בלתי אפשרי, אבל מאוד לא סביר. ליינוס הקדיש את עצמו לשירות הציבור, תחילה בצבא ואז באזרחות. שימוש בתפקיד הרשמי שלו בסכסוך פוליטי קטנוני היה מנוגד לכל מה שידעתי עליו.

הסרטון ירד סוף-סוף. פתחתי אותו.

מישהו הטיס רחפן מעל ביצה. על פני המים צפו איי אצות בצבעים עזים של ירוק אזמרגד, כחול חשמלי וכתום זרחני. פה ושם הזדקרה מהביצה מעטפת נטושה של בניין חרב, עטוף קיסוסים ומכוסה טחב. שושנות מים פרחו על המים הכהים, אבל במקום הגוון הלבן או הוורוד הרגיל, בהקו פרחים אדומים כדם. עצים משונים פרשו מעל הבוץ ענפים מעוותים ומסוקסים.

איפה זה? זה נראה כמו עולם חייזרי.

הרחפן צלל מתחת לענפי עץ מעוטרים בחוטים ארוכים של טחב משונה, והגיח בקרחת יער. ארבעה גשרי עץ רעועים נפגשו על אי קטן אשר שיכן את שרידיו של מה שפעם היה כנראה בניין משרדים. מישהו מתח לשם חוטי חשמל, והכבלים הארוכים התחברו כולם אל עמוד חשמל קטן בראש המבנה. על אחד הכבלים היתה תלויה גופה.

היא נתלתה מעל המים, וצווארה היה נתון בלולאת הכבל שהתמשך מהבניין הסמוך. הרחפן הסתובב כדי לצלם את הגופה טוב יותר. זה היה גבר לבן וכהה שיער בשנות השלושים המאוחרות לחייו, לבוש מכנסיים של חליפת עסקים וחולצת כפתורים כחולה קרועה, ולרגליו נעליים שחורות.

המצלמה של הרחפן צללה, התקרבה וסרקה את הגופה מלמטה עד למעלה.

לא, הוא לא נעל נעליים. כפות הרגליים שלו היו מפוחמות. קרעים משוננים ומוכתמים בדם נפערו במכנסיים מעל הברכיים. חתיכה בגודל מלון חסרה בצד גופו הימני, והפצע האדום הפעור נטף דם שנקווה בחלל הגוף. עקצוצים לוהטים התפשטו בגבי. האיש סבל לפני שמת.

תנשמי. זאת העבודה שלך. תעשי את העבודה שלך.

הפנים שלו היו ערכוביה נוראה של דם ועצמות שבורות. העין השמאלית היתה עצומה מנפיחות. גשר האף נטה הצידה. פיו היה פעור וזרזיף ירוק חלקלק נדף מבין שפתיו הפצועות והכתים את חזית חולצתו.

האכזריות המוחלטת של המחזה היתה מעוררת בחילה. רציתי לכסות את עיניי כדי שלא אצטרך להסתכל עליו.

איך מישוהו יכול לעשות דבר כזה לאדם אחר?

"קטלינה?" שאל ליאון בקול מוראג. "את בסדר? מה זה?"

"זה לא לנדר מורטון." לנדר היה בן שמונים ושלוש. לאיש המת היו מבנה גוף ושיער כהה של גבר צעיר בהרבה.

מה זה? איפה זה?

אלפא רומיאו ספיידר כסופה חלפה בשעטה על פנינו.

אלסנדרו.

המחשבה שיספה אותי, לווהטת וחדה. גררתי את עצמי ממנה בכוח. אלסנדרו עזב לפני חצי שנה. הוא לא יחזור.

"זה לא הוא," אמר ליאון. "במכונית."

"אני יודעת."

"אם זה היה הוא, כבר הייתי יורה בחרא הזה." הקול שלו היה

צונן ומדוד. הוא התכוון לזה ברצינות.

"למה שתרצה לירות בו?"

"הוא שבר לך את הלב. היית אומללה שבועות."

"אני שברתי לעצמי את הלב, ליאון. הוא היה בסך הכול

הפטיש שעזר לי לעשות את זה."

ליאון הרים גבות. "עמוק מאוד, קטלינה. יש רק בעיה קטנה.

אני הייתי שם. הוא ניצל את הרגשות שלך כדי שתעזרי לו, ואז

התחפף. היית בדיכאון חודשים. מכירה את המשפט הזה, 'אני

אגרום לו להצטער שהוא נולד?' אם הוא יראה את הפרצוף שלו

שוב, אני באמת אעשה את זה."

על הפנים של ליאון היתה הבעה רגועה וממוקדת, כמו בכל פעם שננעל על מטרה.

כשאני מסתכלת מבחוץ על מה שקרה בין אלסנדרו לבני, זה היה הגיוני לגמרי. מאז שנולדתי הייתי מבודדת בגלל הקסם שלי. אם חיבבתי מישהו או רציתי שהוא ישם לב אליי, הוא התאהב בי אהבה מלאה ומוחלטת. מהר מאוד האהבה המתודלקת בקסם הפכה לאובססיה, ונעשתה אלימה. למדתי בבית עד התיכון כי בכל פעם שחשבתי שאני שולטת בקסם שלי ונרשמתי לבית ספר ציבורי, קרה אסון כלשהו.

הניסיונות שלי ליצור קשר היו מהוססים ותמיד נגמרו רע. ילד אחד בחטיבת הביניים אסף את פיסות הטישו המשומשות ואת העפרונות הלעוסים שלי ובנה מהם מזבח בחדר שלו. הוא חתך את הוורידים כדי שההורים שלו לא יחרימו לו אותו. המשפחה שלו עזבה את המדינה כדי להימלט מהאובססיה שלו ואני נאלצתי לחזור ללמוד בבית. פעם יצאתי עם איזה כוכב פוטבול מהתיכון. בכלל לא הכרנו, ובסוף הדייט הנחמד להפליא שלנו הוא נכנס לפאניקה כי עמדתי לעזוב, תפס בשיער שלי וניסה לגרור אותי למכונית שלו. והיו עוד. חלקם יצאו מזה יחסית בלי פגע, אבל לא כולם. עד לפני כמה חודשים לא היו לי חברים אמיתיים מחוץ למשפחה. בשלב הזה למדתי לשלוט בכוחות שלי, אבל חייתי בפחד תמידי שאעשה טעות שתהרוס למישהו את החיים ותסכן את החיים שלי.

בתקופה מסוימת בחיי, בין גיל חמש־עשרה לעשרים, ממש רציתי חברים. רציתי חבר, מישהו מדהים וחתך וחכם שיוכל לנהל איתי שיחה ויבין את הבדיחות שלי. מישהו שיוריד את הז'קט שלו ויניח אותו על כתפיי אם יתחיל פתאום גשם. רציתי להרגיש חיבור, תחושה אנושית פשוטה שיש עם מי לחלוק כל מיני דברים. מאחר שנסיכים חתיכים ושנונים הם מצרך נדיר,

רקמתי לי דמות בהשראת ספרים וחלומות קטנים ותמימים. ואז, יום אחד נתקלתי במקרה בחשבון האינסטגרם של אלסנדרו סגרדו.

הוא היה כל מה שדמיינתי שהנסיך שלי יהיה. חכם, חתיך, מקסים. הוא חי באיטליה, הוא היה עליון, יורש של משפחת אצולה עתיקה, והוא הפליג בים התיכון ורכב על סוסים בספרד. הרשיתי לעצמי לחלום עליו כי היה ברור שלעולם לא ניפגש, וכך עשיתי.

ואז, כשהייתי בת שמונה-עשרה, המשפחה שלנו היתה חייבת להפוך לבית, ואני נאלצתי להתמודד מול אלסנדרו במבחנים כדי להוכיח שאני עליונה. הוא היה כל מה שחשבון האינסטגרם שלו הבטיח, והוא הבחין בי. כל כך חששתי שטיגנתי אותו בקסם שלי, שכאשר הוא בא להזמין אותי לדיוט עשיתי הכול כדי להרוף אותו והזמנתי משטרה כדי להגן עליו מפניי.

לפני חצי שנה הוא שוב פרץ בסערה אל חיי. התברר שנער השעשועים חסר הדאגות הוא רק סיפור כיסוי. אלסנדרו היה רוצח קטלני חסר רחמים. הוא ניסה להגן עליי, הוא פלרטט איתי, הוא אכל ארוחת ערב עם המשפחה שלי. הוא היה חסין לקסם שלי, וכשהוא אמר שהוא משוגע עליי הוא התכוון לזה במובן הרגיל. מצאתי חן בעיניו בזכות מי שאני.

גודל המאורע העיף לעזאזל את מעט השכל הישר שנשאר לי. לא היה לי שום סיכוי מולו. רציתי להציל אותו מחיים של רוצח שכיר ולהוציא אותו לחופשי. רציתי שהוא יהיה מאושר.

ואז החקירה הסתיימה, ואיתה העניין שלו בי. באתי להתוודות בפניו על אהבתי ומצאתי אותו אורז. הוא עבר למטרה הבאה ברשימת החיסולים שלו. כששאלתי אותו אם יחזור אי-פעם, הוא אמר שהוא לא רוצה לשקר. הרגשתי כאילו דחפו אותי מראש בניין גבוה, והתרסקתי על הקרקע.

ההתרסקות הזאת היתה קריאת השכמה עבורי. היתה סיבה לכך שבחר בחיים שבחר, ולא היתה לו שום כוונה לוותר עליהם. ואני לא יודעת מה הוא הרגיש כלפיי, אבל זאת לא היתה אהבה. מי שאוהב, לא עוזב. מי שאוהב נשאר ועושה הכול כדי שזה יצליח. אני הייתי הסחת דעת כיפית בדרכו למקום אחר.

האובססיה שלי נגמרה. זה כאב, אבל לדברי סמל הארט, שפיקח על ההכשרה שלי באומנויות לחימה, כאב הוא המורה הטוב ביותר. המשימה של אלסנדרו היתה להרוג אנשים, והמשימה שלי היתה לנהל את הבית ולהשתלט על תיקים של מח"ב. ליאון צודק. הייתי בדיכאון במשך חודשים, ממש התאבלתי. אבל לא על אלסנדרו שנטש אותי. התאבלתי על האני הישנה שלי. כדי שהאני החדשה תוכל לצמוח, האני הישנה היתה חייבת להיעלם, ולהרוג אותה היה תהליך כואב.

אלסנדרו היה הזרז של השינוי הזה. בסופו של דבר אצליח לגייס קצת הכרת תודה על השיעור הזה. לא חשוב כמה מייסר היה השינוי שחל בי, הוא היה הכרחי. האני הישנה היתה מביאה למותם של רבים מאיתנו. נכון לעכשיו נאלצתי להסתפק בנחישות. לעולם לא אניח לעצמי לשקוע עמוק כל כך. ולא אאפשר לכני הדודים שלי להיפגע בגללי.

"ליאון, אם תירה באלסנדרו הוא ידע שהוא הכאיב לי. אני לא רוצה שהוא ידע את זה."

ליאון העיף בי מבט.

הסתכלתי לו בעיניים.

"יש בזה משהו," הוא אמר ונכנס למגרש החניה.

מולנו היתמר בניין המשרדים של מח"ב, להב משולש עשוי זכוכית קובלט ופלדה. הגיע הזמן להרוויח את המשכורת שלי.

2

חציתי את המבואה הנוצצת של מונטגומרי חקירות בינלאומיות בשיא המהירות. קורניליוס וליאון הלכו שני צעדים מאחוריי. רוזי עדיין ישבה על הכתף של קורניליוס וחיבקה את צווארו בזרועותיה הזעירות.

השומר ליד השער לגילוי מתכות התמקד בי. ניצוץ של זיהוי ניצת בעיניו.

“אחר צהריים טובים, מיז ביילור.”

“אחר צהריים טובים.”

עברתי בשער והמשכתי אל דלתות המעליות העשויות פלדת אל-חלד. קורניליוס וליאון הלכו בעקבותיי. עלינו במעלית לקומה השבע-עשרה. הדלתות נפתחו בלחישה אל רצפות בוהקות בצבע כחול-אינדיגו וקירות לבנים. קיר של זכוכית כחולה נמתח מרצפה עד תקרה ושטף באור את אזור ההמתנה שמשמאלנו. מולנו ישבה לינה מאחורי דלפק הקבלה. שערה, שנצבע היום בגוון סגול עמוק, היה אסוף בפקעת שמרנית, ועמד בניגוד נאה לעור הברונזה שלה והעיניים הכחולות. היא היתה לבושה שמלה צמודה מחויטת להפליא בצבע ירוק זית, והשילוב

בינה לבין השיער גרם לה להיראות כמו ענף לוונדר פורח.
 "הוא מצפה לך," היא אמרה.

הנהנתי ופניתי ימינה לאורך הקיר הלבן המעוקל. מאחוריי
 שמעתי את לינה שואלת, "אני יכולה להביא לכם משהו לאכול
 או לשתות?"

"אוכל להטריח אותך ולבקש מעט ענבים?" שאל קורניליוס.
 "בשביל הקופה."

"אנחנו יכולים להביא לה את כל הענבים שבעולם, כי היא
 כזאת חמודה, נכון, זה מה שאת," המתה לינה.

להסתובב בממלכה של אוגוסטין היה כמו לשחות מתחת
 למים. כל הקיר השמאלי היה עשוי זכוכית קובלט בגובה שתי
 קומות, והעיר נראתה רחוקה ומנותקת מאחוריו. האור הכחול
 צבע את הרצפה ואת הקירות הבהירים, ודפוס הזכוכית יצר
 אשליה מושלמת של אור שמש הנשבר על פני המים. זה היה
 עולם נפרד, רחוק מהכול, מרגיע ושלו, והתענגתי על הרגעים
 המעטים שהיו לי ליהנות ממנו.

בעוד רגע אחשוף את המעמד הרשמי שלי בפני אוגוסטין. זה
 יהיה בלתי הפיך.

חומה של זכוכית חלבית חסמה את הדרך. כשאוגוסטין רצה
 להרשים אנשים, הוא הקרין את הקסם שלו על הקיר הזה וצבע
 אותו בדפוסים משתנים, כמו כפור שמתפשט על חלון. אבל כבר
 ביקרתי במשרד שלו בעבר והוא לא הרגיש צורך להרשים אותי.
 הקיר נשאר יפהפה אבל שגרתי. ואטום. נראה שאוגוסטין בדיוק
 עמד לסיים עניין עסקי כלשהו. אצטרך לחכות.

חציתי את החדר אל קיר הזכוכית הכחולה והשקפתי על
 העיר הפרושה מתחתיי כמו ים רחב ידיים של אנשים. מגדלי
 זכוכית, פלדה ובטון היו האיים והקרחונים בים הזה, זרמי
 המכוניות ברחובות היו להקות הדגים, ובמעמקים – נסתרים

במשרדים מפוארים – ניהלו כרישים אנושיים את אימפריות הקסם שלהם.

לא תמיד היה בעולם קסם. היו שמועות ואגדות, אבל לא משהו מוחלט. ואז, לפני מאה וחמישים שנה, כמה מדינות חיפשו תרופה למגפת השפעת שהשתוללה ברחבי העולם. הן חלקו אלה עם אלה את המחקר שלהן וגילו את נסיוב אוסיריס פחות או יותר במקביל. מי שצרכו את הנסיוב יכלו לצפות לאחת משלוש תוצאות שהסבירות להתרחשותן דומה: הם ימותו, הם יהפכו למפלצת וימותו לאחר כשנתיים, או שהם יזכו בכוחות קסם. איכות הקסם השתנתה מאדם לאדם: היו שזכו בכישרון זניח, ואחרים הפכו לעליונים בעלי כוח הרסני.

בהתחלה ניתן הנסיוב לכל מי שהיה אמיץ מספיק כדי להסתכן בתוצאות האפשריות. איש לא עצר לתהות אם חלוקה אקראית של הכוח להבעיר רחובות שלמים או להפיץ מגיפות קטלניות היא רעיון טוב כל כך. ואז פרצה מלחמת העולם. שמונה השנים שלאחר מכן נקראו "זמן הזוועות".

לורד אקטון, היסטוריון בן המאה התשע-עשרה, כתב פעם שכוח נוטה להשחית. לדבריו, אנשים דגולים הם כמעט תמיד אנשים רעים. קוסמים דגולים מזמן הזוועות הוכיחו שהוא צדק. הם היו יצורים מתועבים ששחטו את אחיהם בני האדם סתם כי התחשק להם. אנשים מתו באלפיהם. התקוממויות והתפרעויות פרצו בכל רחבי העולם. העולם עלה באש, וכשהלהבות שככו סוף-סוף, האנושות למדה שלושה דברים.

ראשית, חייבים לאסור על השימוש בנסיוב אוסיריס באמצעות צו עולמי.

שנית, התברר שכוחות הקסם עוברים בתורשה. עליונים הולידו עליונים, והדבר הוביל ליצירת משפחות קסם שכונו "בתים". שלישית, קהילת הקסם היתה מוכרחה למצוא דרך לייצב את

עצמה. לא רק חסרי הקסם מתו במהלך זמן הזוועות. קוסמים חלשים נפלו קורבן לקוסמים חזקים מהם, ומי שביצעו זוועות נשפטו בסופו של דבר על ידי האספסוף. לא חשוב כמה חזק היה קוסם מסוים, הוא תמיד נמצא בנחיתות מספרית עצומה. איש לא רצה לחזור על המהומות ועל ההוצאות להורג ההמוניות. הן הזיקו לעסקים, ועכשיו, לאחר שצברו כוח, הבתים רצו סדר וביטחון כדי שיוכלו ליהנות מפירות הכוח הזה.

הבתים שיתפו פעולה, ובכל מדינה הוקמה אסיפה שבה קיבלו העליונים זכות הצבעה. האסיפות של המדינות היו כפופות לאסיפה הלאומית, שהיא הסמכות העליונה בכל ענייני הקסם. האסיפה הלאומית היתה זקוקה למישהו שיחקור הפרות של החוקים שלה. כאן נכנס לתמונה משרד הנוטר. הסיסמה הרשמית של הטקסס ריינג'רס היא "מהומה אחת, ריינג'ר אחד". האסיפה הלאומית אימצה את הפילוסופיה הזאת. הוחלט כי בכל מדינה יהיה נוטר אחד, קוסם בעל כוחות עילאיים שזהותו תישאר סודית, ושלכל נוטר עומדת הזכות לגייס סגן אחד.

ליינוס דנקן נבחר להיות הנוטר של טקסס, ולפני חצי שנה הפכתי לסגנית שלו. זה קרה כמעט בטעות. אם הייתם שואלים אותי לפני שנה מיהו ליינוס דנקן, הייתי אומרת שהוא חבר של המשפחה. הוא היה אחד משני העדים הרשמיים בעת הקמת הבית שלנו, והמשיך לגלות בנו עניין מאותו יום והלאה. הוא הזמין אותנו לברביקיו בחצר שלו. הוא ביקר בבית שלנו אינספור פעמים. הוא היה כמו הדוד העשיר שכולם אוהבים.

עכשיו ידעתי את האמת. ליינוס דנקן היה קו ההגנה האחרון בין האנושות לבין הזוועות שיצרו אנשים שניחנו ביותר מדי קסם, ושתאוות הכסף והכוח גברה עליהם. בחצי השנה האחרונה ראיתי דברים שגרמו לי להתעורר שטופת זיעה קרה באמצע הלילה. העבודה הזאת וכור המצרף של ויקטוריה טרמיין

יצקו אותי מחדש, והפכו אותי מבחורה ביישנית שמגמגמת כשאדם מבוגר ממנה מעיף בה מבט ביקורתי – למי שהייתי עכשיו.

הסכמתי להפוך לסגנית הנוטר כדי להגן על שלומם של היקרים לי. לא משנה בכמה ארוחות משפחתיות ליינוס השתתף, כמה הוא פינק אותנו ובאיזו תדירות הוא הזמין את כל בית ביילור לחווה שלו ולאחווה שלו, אם הייתי חוצה את הגבולות שקבע עבורי הוא היה מחסל אותנו ללא היסוס. אז ליאון יכול להמשיך עם ההערות המתחכמות שלו עד מחר, אני לא אספר לו דבר. אני אציית לפקודות ואעשה את העבודה שלי.

חלק מקיר הזכוכית החליק הצידה. העליון מונטגומרי היה מוכן סוף-סוף לקבל אותי.

נכנסתי למשרד הסופר-מודרני. אוגוסטין ישב מאחורי שולחן העבודה שלו והסתכל עליי. כקוסם אשליה עליון הוא היה יכול להיראות כמו מי שהוא רוצה, גם כמוני. הוא בחר להיראות כמו חצי-אל. העור הבהיר שלו כמעט זרח. הפנים שלו היו גבריות אבל שוברות לב ביופייין. השיער שלו, שהיה כמעט לבן, מסגר את פניו בשלמות בלתי אפשרית. אלמלא המודעות החדה בעיניו הירוקות, והמשקפיים דקי המסגרת, אנשים היו סוגדים לו ברחוב.

החצי-אל בחליפת שלושת אלפים דולר דיבר. "מיזו ביילור. במה זכית?"

אוגוסטין אגר מידע. לטובתי היה עדיף שלא אחשוף את מעמדי כסגנית הנוטר, אבל אם לא אעשה את זה הוא לעולם לא ייתן לי את התיק. נכנסתי לבית העסק שלו כדי להכריח אותו לעשות משהו. כל עליון היה מגיב בזעם על דבר כזה, ואני אצטרך את שיתוף הפעולה שלו במהלך החקירה.

הייתי חייבת לרכך את המכה. הדרך היחידה לעשות זאת

היא לגרום לו לחשוב שהוא מכריח אותי לעשות משהו שאני לא רוצה לעשות. זה יעניק לו את האשליה שידו על העליונה. "הייתי רוצה שתיתן לי את תיק מורטון." אוגוסטין נשען לאחור בכיסא במבט משועשע. "ולמה שאעשה דבר כזה?"

"אני אראה בזה טובה אישית." "לא. גם אם הייתי מוכן לוותר על ההזדמנות הרווחית הזאת, לא הייתי עושה לך בזה שום טובה. התיק הזה הוא סיוט, והמחיר מוצדק."

"בבקשה תשקול את זה שוב." אוגוסטין בחן אותי. "לא נתת לי סיבה לעשות דבר כזה. התשובה היא עדיין לא." זה אמור להספיק.

הרמתי את הזרוע, כופפתי אותה כדי שיוכל לראות את האמה, והתרכזתי. קסם התפתל מבעד לעצם ושריר. זה היה כמו לנסות למעוך טבעת גומי קשיחה בקצות האצבעות. מעגל עשוי מקלעת גפנים מסוגננות זרח מבעד לעור שלי בבוהק ענברי, ובמרכזו כוכב מחומש.

אוגוסטין מצמץ. לרגע המום אחד הוא רק בהה בי. ואז שפתיו התעקלו בחיוך איטי. "זה מסביר כל כך הרבה." "שנדלג על החלק הרשמי?"

"לא, לא, בבקשה תמשיכי. אני רוצה את הטיפול המלא." נאנחתי. "העליון אוגוסטין מונטגומרי, בכוח הסמכות אשר העניקה לי האסיפה הלאומית, אני, קטלינה ביילור, סגנית הנוטר של מדינת טקסס, תובעת בזאת בעלות על כל דבר ועניין הקשור בבית מורטון. אתה מצווה בזאת לספק לי את כל המידע ולהעניק כל עזרה הדרושה לי בעניין זה. אתה תציג אותי בפני כל גורם מעורב כנציגה של מח"ב ותשמור על סודיות ברמה הגבוהה

ביותר באשר לשיוכי האמיתי. האסיפה הלאומית מודה לך על שיתוף הפעולה."

הנחתי לתג להתפוגג.

אוגוסטין נראה כמו ילד רעב בחנות ממתקים. "דנקן הוא הנוטר?"

לא היה טעם לשקר. "כן."

"קונור יודע?"

היריבות בין אוגוסטין והגיס שלי התחילה כבר באוניברסיטה. האם הוא שואל אם קונור יודע שליינוס הוא הנוטר, או שאני הסגנית שלו? עדיף שאתן לו כמה שפחות מידע.

"בבקשה תדייק יותר."

אוגוסטין נקש באצבעותיו. "הוא לא יודע עלייך, אבל כן יודע על דנקן. דנקן ניסה לגייס אותי?"

"את זה תצטרך לשאול אותו."

"הוא ניסה, וקונור סירב כנראה, ועכשיו את תפסת את מקומו. זה נפלא. אני מת על זה."

"אם גמרת לשמוח לאיד..."

"אני יכול לשמוח לאיד ולשתף פעולה ברו־זמנית." אוגוסטין לחץ על כפתור בטלפון המשרדי שלו ואמר, "גשי לכאן. קטלינה, מה את יודעת על תיק מורטון?"

"שום דבר."

"פיליקס, הבן היחיד של לנדר מורטון, נרצח לפני שלושה ימים. הוא היה מעורב בפרויקט שיקום עם נציגים מארבעה בתים נוספים."

"מה הם משקמים?"

"את הבור."

ג'רזי וילג' העיירה הקטנה, שהיתה חלק מיוסטון רבתי, הוצפה לפני שנים במהלך ניסיון מטומטם לבנות רכבת תחתית.

עכשיו הִפְיֵצה החיזורית שבסרטון קיבלה משמעות כלשהי. אבל בפעם האחרונה שביקרתי בבור, לפני יותר משלוש שנים, הוא נראה כמו סתם אזור מוצף שכולו מים עומדים, בניינים חצי ממוטטים וערימות זבל שהסתירו מסוממים, הומלסים ומעוותי-קסם. הוא לא נראה כאילו ממלכת הנסתר פשוט הקיאה לתוכו.

"חמשת הבתים חתמו על חוזה שעל פיו הם יעמדו לחקירה במקרה שמישהו מהם ימות בנסיבות חשודות. כל אחד מהנציגים מבוטח בביטוח אישי שלא ישולם עד השלמת חקירה כזאת. נכון לרגע זה ארבעת השותפים הנותרים חשודים. הם ולנדר מורטון מגיעים לכאן היום להיפגש עם החוקר הראשי שלי."

חמישה עליונים שמצפים לחוקר מקצועי מהשורה הראשונה, הטוב ביותר של מונטגומרי. "מתי היום?"
הוא חייך.

הקיר נפתח ולינה נכנסה.

"מיו ביילור עומדת להיפגש עם חמישה עליונים," אמר אוגוסטין. "אני צריך שתקני... הוא החווה בידו עליי." את זה.

לינה קפצה שפתיים.

נעלתי סנדלי מטיילים ולבשתי מכנסי ג'ינס קצרים וגופייה דקת כתפיות, מוכתמת מזיעה. הגולגול שלי נפתח, השיער שלי היה סבך מבולגן, והייתי די משוכנעת שיש בו זרדים, כי לפני שעתיים טיפסתי על עץ פקאן ענקי בחיפוש אחרי רוזי, והשיער שלי הסתבך בענפים. טיפסתי גם על גג של בניין כדי להציץ אל תוך ארובה, והאבק והפיח השתלבו עם הזיעה וציפו את הפנים שלי בטינופת ברוגמת מערבולות. שריטות קטנות כיסו את ידי ורגליי. דם סגול ניתז על הבגדים שלי. והשיא – שריטה בצורת שלושה טפרים על ירך שמאל, שכנראה חטפתי בזמן שרצתי אל

ההתקן. הפצעים לא היו עמוקים, אבל הם דיממו והוסיפו דם יבש להופעה המנצחת שלי.

"כמה זמן יש לי?" שאלה לינה.

"הפגישה עומדת להתחיל בעוד ארבעים ושלוש דקות," אמר אוגוסטין. "ואני צריך גם לעדכן אותה."

"אתה לא יכול לשפץ אותה?" שאלה לינה.

"לא. היא עומדת להיפגש עם הלקוח המתאבל שלה בחדר מלא עליונים שיודעים שהם חשודים. הם יזהו אשליה. היא צריכה להחדיר תחושת אמון ולהיות משואה של יושרה."
לינה גלגלה עיניים ותפסה ביד שלי. "בואי איתי."

כעבור עשרים דקות ישבתי במשרד של אוגוסטין והשתדלתי לא לזוז בזמן שלינה ניסתה לסרק את השיער שלי. המקלחת המשרדית היתה באמת נהדרת, אבל חשבתי שיידרש לי פחות זמן לקרצף את כל הדם מהעור. הייתי לבושה מכנסיים אפורים בהירים וחולצה לבנה, ועל גבי היתה מונחת מגבת כדי שהשיער שלי, שעוד לא התייבש לגמרי, לא ירטיב את בד הסאטן.

"עם השנים, הבור הפך להיות המקום המועדף להשלכת פסולת קסם," אמר אוגוסטין. "כמות החומר ממחוזות הנסתר שנמצא באזור הבור הגיעה לרמות קריטיות. נראה שיצורים שזומנו ונמלטו משליטת המזמנים שלהם נמשכים למקום, ועכשיו הם מתרבים בביצה. מועצת העיר הציעה חוזה שמן למי שיצליח לפתור את הבעיה. אם הבור ישוקם הוא יהפוך לפיסת נדל"ן רווחית ביותר, ולצוות השיקום יהיו זכויות מסוימות על הקרקע."

זה נשמע הגיוני. הקרבה של ג'רזי וילג' למרכז העיר הבטיחה שהשטח יתאים גם לשימוש מסחרי וגם למגורים, וכיוון שרק הומלסים ומסוממים גרים שם, לא יתווספו לפרויקט עלויות

שיכון מחדש. מי שיקנה את השטח יוכל לבנות בו מה שירצה ולהרוויח הון עתק.

"ברית של חמישה בתים קיבלה את החוזה." אוגוסטין לחץ על כפתור בשלט רחוק. חתיכה מהקיר החלבי הפכה למסך דיגיטלי גדול. על המסך נראו חמישה אנשים בתמונת יחצנות.

"איך יש לך כל כך הרבה שיער?" נהמה לינה. "והוא כל כך ארוך."

"שבע-עשרה דקות," אמר לה אוגוסטין. "הראשון משמאל הוא הקורבן שלנו, פיליקס מורטון. בן ארבעים ושתיים, אלמן, שלושה ילדים קטנים, גיאוקינט כמו אבא שלו."

הגבר הלבן האתלטי שבתמונה, שהיה כהה שיער ונאה וחייך חיוך נינוח ומלא כנות, לא היה דומה בדבר לגופה המושחתת שנתלתה על כבל החשמל.

"פומבית שרר נתק בין לנדר ופיליקס. אבל למעשה לנדר אהב מאוד את הבן שלו. כמו אבא שלו, גם פיליקס היה חכם והיה לו כישרון לעשיית כסף. בניגוד לאבא שלו, הוא היה ידידותי ומעורר אהדה. לנדר יודע שאפילו השותפים הקרובים שלו מתעבים אותו. הוא לא רצה שהבן שלו יירש את האויבים שלו, אז הם המציאו סכסוך מדומה והקפידו לשמר אותו למראית עין. אבל בפועל לנדר ופיליקס היו צוות. פיליקס התייעץ עם לנדר בכל החלטה חשובה שקיבל."

לינה סיימה להבריש והתחילה לקלוע.

"ערכתם את הבדיקות הראשוניות?"

אוגוסטין העיף בי מבט ששמור למישהו עם חצי־מוח והעביר לי תיקיית עור סגורה ברוכסן. פתחתי אותה. דוח הפתולוג, דוח המשטרה, הערות של בלשים בזירה, לוח הזמנים, צרור מפתחות...

הרמתי את המפתחות.

"הנכדים אצל לנדר. יש לך גישה מלאה לבית של פיליקס ולמחשב שלו. הסיסמאות רשומות על כרטיס בכיס השמאלי."
"תודה רבה."

"אלה השותפים העסקיים של פיליקס," אמר אוגוסטין והסתובב שוב אל תמונת היחצנות.

"אמרת שארבעת העליונים האלה הם החשודים המרכזיים. למה הם? המוות של פיליקס מאיים על השלמת הפרויקט. אין להם עניין שהשיקום יימשך?"

אוגוסטין הנהן. "אמת. הבור הוא שרשרת של איים מחוברים בגשרים, שיש אליהם גישה מכביש יחיד. כלילה הבור נסגר. כל הצוות יוצא משם, חוץ משומר שמוצב בשער שחוסם את הכביש היחיד. האי המרכזי שעליו נמצא מטה הפרויקט מוגן מאחורי גדר ושער. כדי לעבור בשער אחרי שעות העבודה צריך קוד מיוחד שידוע רק לחמשת חברי הדירקטוריון. בערב שבו פיליקס מת נעשה שימוש בקוד פעמיים. בפעם הראשונה על ידי חבר לא ידוע מהדירקטוריון, או אדם מטעמו, שנכנס ואז השמיד את הסרטונים של מצלמת האבטחה הסמויה, ובפעם השנייה על ידי פיליקס עצמו."

"זאת היתה מלכודת."

"כן." אוגוסטין פנה שוב אל תמונת היחצנות. "אם נמשיך משמאל לימין, ליד פיליקס יושב מראט קזריאן, מזמן עליון."

מראט נראה באמצע שנות השלושים לחייו, שזוף, שיער כהה מתולתל, עיניים כהות, אף גדול וזקן כהה קצר. הוא לבש חליפה בצבע יין. זו היתה בחירה לא שגרתית, אבל היא התאימה לו. שם המשפחה שלו העיד על שורשים ארמניים. הבית לא היה מוכר לי. היה במראט משהו מסוכן. יכולתי בקלות לדמיין אותו לבוש שחורים ומנופף בחרב על גב סוס. הוא נעץ מבט מתריס במצלמה.

"שריל קסטלנו, מנפישת עליונה."

היה קשה לנחש את הגיל של שריל, איפשהו בין עשרים וחמש לארבעים חמש. היו לה עור שחום, פנים מלאות ויפות, פה רחב ועיניים גדולות ואפורות תחת גבות מעוצבות. שיערה החום היה משולב בגוני קרמל ונאסף בתסרוקת מורמת רפויה ולא מתאמצת. ההבעה שלה היתה חביבה ומעט עייפה, כאילו הבכינה היטב את הטבע המלאכותי של התמונה אבל השלימה עם הצורך לתרום את חלקה. גם בבית שלה לא נתקלתי אישית, אבל שמעתי את השם שלה בהקשר של עבודת צדקה כלשהי.

"סטיבן ג'יאנג, אַקְוִיקִינט עליון."

סטיבן היה נאה במידה לא סבירה. אם לא הייתי יודעת את האמת, הייתי מניחה שהוא קוסם אשליה עליון. הבחור, שהיה בשנות העשרים המאוחרות שלו או אולי השלושים, ישב על שרפרף, לבוש חליפה בצבע כחול נייבי, חולצה לבנה ועניבה כחולה כהה. שיערו הכהה היה מסופר בתספורת אופנתית ומסורק לאחור מעל מצח גבוה ורחב. עצמות הלחיים שלו היו מושלמות, הלחיים נראו מעט שקועות, והלסת הרבועה התאפיינה בסנטר חזק. האף שלו היה צר, השפתיים מלאות, ועיניו הכהות החודרות הסתכלו על העולם במבט עז להפתיע.

הוא גם נראה לי מוכר במעורפל. בשום פנים ואופן לא הצלחתי להיזכר איפה ראיתי אותו. לא נפגשנו פנים אל פנים. הייתי זוכרת.

"יאמי, נידבה לינה ופיתלה את הצמה על העורף שלי."

"כן, הוא נאה." אוגוסטין הסתכל עליי. "כמעט כמו אלסנדרו

סגררו."

לחטוף עט מהשולחן ולדקור את אוגוסטין מונטגומרי לא יקדם את ענייני הבית שלי, ויפגע קשות בחקירה. אבל הייתי ממש נהנית מזה.

"ולבסוף..."

"טטיאנה פירס", סיימתי במקומו. "פירוֹקִינִטית עליונה." לפני חמש שנים בערך, אדם פירס, הבן הצעיר, הנאה והמפונק לבית פירס, היה מעורב במזימה פוליטית, שכיום היתה ידועה בשם "מזימת סְטוֹרְם-צ'רלס", וניסה לשרוף את יוסטון. אחותי הגדולה נבדה וגיסי הם הסיבה לכך שהעיר עדיין עומדת על תילה, ושארם נרקב כיום בכלא מאובטח באלסקה. טטיאנה פירס היא אחותו.

הסתכלתי על טטיאנה בת השלושים ושש. שערה הערמוני היה אסוף בצמה משוחררת על כתף אחת. אדם ופיטר, אחיה הבכור, היו שניהם רזים, אבל היא היתה רכה יותר, בעלת פנים עגולות וגזרה שופעת. אישה יפהפייה, מהסוג שמסובב ראשים והופך קורות פלדה לשלוליות מתכת זוהרות בתוך שניות. והיא שנאה את קונור, את נבדה ואת כל המשפחה שלנו.

זה לא היה אידיאלי. ממש לא.

"הגיע הזמן." אוגוסטין קם. "תזכרי שכל שותף תרם כסף לשיקום הבור, אבל ההשקעה הגדולה ביותר היתה של בית מורטון. הפרויקט היה רצוף קשיים מהרגע הראשון. אם זרם המזומנים ייפסק היום, מחר האתר יהפוך לבית קברות לציוד כבר."

משכתי את המגבת מהכתפיים. הזכוכית החלבית מולי הפכה למראה. נראיתי בדיוק כפי שהייתי בוחרת להיראות לפגישה הזאת. מתוקתקת, מקצועית, איפור עדין, שיער אסוף לאחור בצמה מורכבת. המומחיות של לינה באיפור גרמה לי להיראות מבוגרת יותר. עכשיו הוצאתי את הנכדה של ויקטוריה טרמיין מהכלוב.

"וואו", מלמלה לינה.

"אני חושב שאנחנו מוכנים." אוגוסטין נופף בידו וחלק מקיר הזכוכית החלבית נפתח. הוא הזמין אותי לעבור. "בבקשה." צעדנו במסדרון התת־מימי זה לצד זה. "מילות חוכמה כלשהן?" שאלתי. אוגוסטין אהב למלא את תפקיד המנטור.

"החיים מלאים בהפתעות," הוא אמר. "נסי להתמודד איתן בחן."

נכנסנו לחדר קטן. שני עובדים של מח"ב חיכו בפנים ליד גבר לבן קשיש בכיסא גלגלים. הוא היה כחוש, שערו האפור מסופר קצר מאוד, ועיניו הכהות פילחו אותי במבט של אוכל נבלות זקן שמגן על הפגר שלו. אם אפגין אפילו שמץ של חולשה הוא ישרוט אותי עד זוב דם. לנדר מורטון. המעסיק החדש שלי.

לנדר העיף מבט באוגוסטין. "הגיע הזמן. חשבתי שאמרת שזה יהיה גבר."

אוגוסטין משך בכתפיו. "היא יותר טובה."

"היא נראית משך צעירה. בת כמה את?"

"מבוגרת מספיק. אני כאן כי אני מסוגלת לספק את הסחורה. אתה רוצה תוצאות או שאתה רוצה מישהו שנראה מתאים לתפקיד?"

לנדר הסתכל עליי בצמצום עיניים. "זה בסדר. בואו נתחיל."

אוגוסטין הנהן. עובדת החברה פתחה את הדלתות ומאחוריהן נגלה חדר ישיבות מפואר. ארבעת העליונים מתמונת היחצנות ישבו סביב השולחן, ומאחורי כל אחד מהם עמד עוזר.

לנדר סימן לי לגשת אליו בנפנוף אצבעות גרמיות. התקרבת ורכנתי אליו.

"אחד מהבני זונות האלה הרג לי את הילד," הוא אמר לי

בלחישה צרודה שנשמעה היטב בכל החדר. "תמצאי מי מהם עשה את זה."

הנהנתי והזדקפתי.

לנדר נגע בידית השליטה של הכיסא והתגלגל קדימה אל תוך החדר. אוגוסטין ואני נכנסנו אחריו, הוא משמאל ואני מימין.

איש לא קם. נימוסים לא היו כאן בשפע, זה בטוח. לנדר עצר את הכיסא שלו במרחק כמה צעדים מהשולחן ובחן את הקבוצה. אוגוסטין זו הצידה בתנועה חלקה והשאיר את לנדר ואותי לבדנו.

"תנחומינו העמוקים," אמרה שריל. נשמע שהיא מתכוונת לזה.

"תחסכי ממני," ענה לנדר ברוגז. "כולכם יודעים למה אנחנו כאן. הבן שלי מת והחווה שכולכם חתמתם עליו מחייב אתכם לשתף פעולה עם חקירת המוות שלו. מונטגומרי יטפל בחקירה. זאת בחורה שלו. היא תעשה את העבודה השחורה. אני מצפה שתדברו איתה, אחרת אני אגרור אתכם אל האסיפה במהירות כזאת שתעשו במכנסים."

מראט התחיל לקום. "מי נראה לך שאתה –" "כמו כן," הקול של לנדר הצליף כמו שוט. "אם תעשו לבחורה בעיות, אתם לא תקבלו סנט נוסף מהבית שלי. למקרה ששכחתם, הבית שלי מממן את רוב הפרויקט הזה."

סטיאנה הניחה יד על הזרוע של מראט. הוא התיישב. "בית ג'אנג מביע את צערו העמוק על מות היורש," אמר סטיבן. "אם ברצונכם להקדיש זמן לאבל ולעריכת הסידורים הדרושים, אנחנו נפגין את כל הכבוד המתבקש."

לנדר הסתובב לעברו. "על הזין שלי צערכם העמוק." סטיבן מצמץ.

"יש לי יותר כסף מאשר לכולכם יחד," הכריז לנדר. "אני יכול לגרור את זה בבתי משפט שנים. זה ייתן לי סיבה לחיות." שריל כחכחה בגרונה. "מובן שנשתף פעולה באופן מלא. מוטב שסיבת הטרגדיה הזאת תתגלה מהר ככל האפשר. למרות כל הצער, אני חייבת לציין שפיליקס היה מעורב בכל ההיבטים של הפרויקט ולעיתים קרובות היה הקול המכריע בהצבעות שלנו. האם תתפוס את מקומו?"

"אני זקן," אמר לנדר. "ולא בריא. אני צריך לדאוג שהרופאים והנכדים שלי יישארו מרוצים. הפרויקט הזה צריך מישהו צעיר עם ראש טוב על הכתפיים. מישהו שאף אחד מכם לא ישפיע עליו."

מראט פתח את הפה. לנדר נעץ בו מבט יוקד ומראט סגר אותו בנקישה.

"אתה ממנה מיופה כוח?" שאלה טטיאנה.

"כן. זאת זכותי."

קול צעדים זריזים הדהר מבעד לדלתות הפתוחות.

"הנה הוא מגיע," אמר לנדר.

גבר כהה שיער עבר בפתח בתנועה חלקה כל כך, כאילו מפרקי גופו עשויים נוזל. החדר התרוקן מאוויר בבת אחת. ניסיתי לנשום אבל לא היה מה.

"אני מתנצל," אמר אלסנדרו סגררו במבטא איטלקי מקסים.

"כל כך מצטער שאיחרתי."

אוגוסטין מונטגומרי עומד למות. הוא פשוט עוד לא יודע את זה.

אלסנדרו הסתכל ישירות עליי. מבטינו הצטלבו, ולשבריר שנייה המוח שלי עצר בחריקת בלמים. לא הייתי מסוגלת לחשוב, רק להרגיש, ומה שהרגשתי היה זעם עז ובווער.

לא יכולתי להרשות לעצמי להגיב.

להבות כתומות זעירות ריצדו בקשתיות עיניו ונעלמו. היית היחידה שראתה אותן. ההבעה שלו לא השתנתה. למה? כל העולם עמד לרשותו. הוא היה יכול ללכת לכל מקום אחר אבל בחר לחזור לכאן, לעיר שלי. כאב לי להסתכל עליו. כאב לי להיזכר בחיבוק שלו, כי כשהוא עטף אותי בזרועותיו הוא גרם לי להרגיש מוגנת, ואהובה, ונחשקת. ואחרי כל זה הוא עזב, בלי התנצלות, בלי הסבר. הוא הבהיר בצורה חד־משמעית שאני לא חשובה לו, ועכשיו הוא חזר, הבנונה, כאילו כלום לא קרה.

אלסנדרו צעד אל שמאלו של לנדר ורכן אליו. פניו הנאות הביעו דאגה עילאית. "איך אתה מרגיש היום, Zio?" אני חייבת להתעשת. אחר כך יהיה זמן לרגשות. כרגע אני חייבת לחשוב, כי המקבילה של טורף רעב נכנסה בנחת לחדר, ואף אחד מלבדרי, מלבד מורטון ואולי אוגוסטין לא ידע את זה. אלסנדרו קרא ללנדר דוד. הם לא קרובי משפחה. אני מכירה את אילן היוחסין של משפחת סגרדו כמו את כף ידי. יכולתי לדקלם מתוך שינה את השמות עד דור רביעי אחורה. לנדר טפח על היד של אלסנדרו בחיבה, כאילו הוא באמת אחיין שלו.

"לא ידעתי שהיחסים בין בית מורטון ובית סגרדו טובים כל כך," העירה טטיאנה.

"למה שתדעי? כשאבא שלו ואני היינו חברים, את היית לא יותר מפרפור בזין של אבא שלך," אמר לנדר. לנדר מורטון, דוגמא ומופת לנימוסים טובים. מראט גלגל עיניים.

אלסנדרו הזדקף. הוא לא הקרין טיפת קסם. הוא אסף את הכוחות שלו עמוק כל כך פנימה עד שנדמה היה שאין לו כלום.

שהוא בלתי מזיק. רוב המטרות שלו המשיכו לחשוב שהוא בלתי מזיק ממש עד הרגע שבו הרג אותן. בגלל זה קראו לו "האומן". הוא רומם את עבודת הרוצח השכיר למדרגת אומנות. **למה אתה כאן? זאת היתה עבודה, או באמת התחייבות משפחתית?**

הוא היה לבוש חליפה מחויטת להפליא בצבע אפור-כסף, והגזרה הצמודה בסגנון הנפוליטני הרגישה את מותניו הצרים. היה לחליפה ברק קל, ככל הנראה תערובת קיצית של צמר ומשי. כתפי הז'קט נטולות הריפוד בגזרת חולצה, או Spalla camicia באיטלקית, והרשים הרחבים ומעוגלי הזווית שמשכו את העין נועדו למזער את קו הכתפיים. לאלסנדרו היו כתפיים של מתעמל; ריפוד היה גורם לו להיראות כמו שחקן פוטבול. הוא בא לכאן לעבוד, וניסה להסוות את מבנה הגוף שלו כדי להיראות פחות מאיים.

התרגיל הזה אולי יעבוד על ארבעת העליונים. אולי הוא יעבוד אפילו על אוגוסטין. הם יסתכלו על עורו השזוף, על השיער החום הפרוע במידה המדויקת, על החליפה היקרה, על המכנסיים המחויטים באורך המושלם – השוליים הגיעו קרוב ככל האפשר לחלק העליון של הנעל בלי להתקמט – ויראו עליון איטלקי צעיר, יורש של משפחה עתיקה, נהנתן, בטוח בעצמו, נטול דאגות, שמטפל בעניין עסקי קטן כטובה.

עליי התרגיל הזה לא עבד. אני ראיתי אותו נלחם. מי שהיה עד לתנועותיו – תנועות מושלמות, חסכוניות, כל מהלומה פוגעת בדיוק מוחלט – לא שוכח את זה. אלסנדרו הקדיש את עצמו להרג. מתחת לחליפה המבהיקה היה גופו עשוי שרירים גמישים ורבי-עוצמה. הוא היה חזק להדהים ומהיר בצורה חריגה. פניו לא היו סתם נאות; הן היו פני לוחם, מסותתות, גבריות – לסת חזקה, שפתיים מלאות, אף רומאי ישר, עצמות לחיים

מגולפות. עיני הענבר שלו סרקו את החדר, וצפיתי בו מעריך את האיומים ומודד את המרחק אליהם בתוך שבריר שנייה. הם ראו נער שעשועים. אני ראיתי גלדיאטור.

אלסנדרו שלף חיוך. שתי הנשים זעו קלות.

"הגעתי לכאן בהתראה קצרה ובנסיבות מצערות."

בדרך כלל לא היה לו כמעט מבטא. כרגע הוא הדגיש אותו במכוון. אם הוא היה נשמע איטלקי יותר מזה, שולחן הישיבות היה עשוי לצמח גפנים וענפי זית וצלילי Inno di Mameli היו בוקעים מהרמקולים.

"אני לא מכיר את הפרויקט הזה, אז אבקש מכם להנחות אותי בסבלנות בזמן שאני לומד להתמצא. בואו נחצה יחד את תקופת הצער, ונבטיח את המשך ההצלחה והשגשוג של המשפחות שלנו."

"מר סגרדו", אמר מראט, "אני חושב שאתה מפחית מערך עצמך. אתה תיכנס לעניינים מהר מאוד."

"כן", אמרה טטיאנה. "כל אחד מאיתנו ישמח לענות על כל שאלה שיש לך."

מצב הרוח סביב שולחן הישיבות השתפר. הוא נראה כמוהם, הוא דיבר בשפה שלהם והוא היה נעים הליכות. לא היה להם מושג שהוא מסוגל לשסף להם את הגרון לפני שיקלטו בכלל מה קורה.

חכם מאוד. לנדר מגיע, מעליב אותם, מאיים עליהם, ואז מציג בפניהם חלופה אלגנטית ומושכת. משקיבלו אפשרות לבחור בין אלסנדרו לבין חבילת הפינוקים הזאת ששמה לנדר מורטון, הם יצאו מגדרם לבחור באלסנדרו, וקיבלו אותו ללא בדיקה או שאלות.

בליגת-העל של חברת הכתים לכל מילה יש חשיבות, ולכל פעולה יש משמעות נסתרת.

"בבקשה," אמר לנדר בקול חורק. "אז קבענו. אלסנדרו ידאג לאינטרסים העסקיים שלי, והבחורה תגלה מי מכם הרג את הבן שלי."

"אף אחד מאיתנו לא הרג את פיליקס," נהמה טטיאנה. לנדר הסתכל עליה בבוז. "בקרוב מאוד אנחנו נדע מי עשה את זה. אני גמרתי כאן."

הוא סובב את כיסא הגלגלים שלו ויצא מהחדר. "אין טעם להתווכח איתו," אמרה שריל. "בראש שלו הוא כבר הרשיע את ארבעתנו."

"זה מגוחך," אמר מראט. סטיבן צפה בלנדר יוצא. המבט שלו גלש אליי, ואז אל אלסנדרו.

רק סיבה אחת היתה עשויה לגרום ללנדר להביא את אלסנדרו. הוא סמך עליי שאמצא את הרוצח של הבן שלו, כדי שאלסנדרו יוכל להרוג אותו.

טטיאנה ננעלה עליי. "את קטלינה ביילור." "כן."

"אחותך היא דורשת-אמת."

שלושת העליונים האחרים התמקדו בי. נו, זה לא לקח הרבה זמן. נעצתי בטטיאנה מבט ישיר. היא לא נרתעה, אבל משהו מהביטחון העצמי במבטה התערער. ועם זאת, היא פתחה במתקפה ולכן היתה חייבת להמשיך. "הקסם שלך חסוי. מאיז לנו שאת לא דורשת-אמת?" שאלה טטיאנה.

"זה משנה אם כן?"

"אני לא אסכים לעבור חקירה בידי דורשת-אמת," ציין מראט ביובש. "אני מעדיף את המוח שלי שלם."

"כנציג של בית ג'יאנג, אין לי דבר להסתיר," אמר סטיבן.

"אך העסקים של בית ג'יאנג מגוונים, ובמסגרתם אני נחשף למידע חסוי רב. כמנהלי עסקינו, יש לנו מחויבות לא רק לבית שלנו על כל הכלולים בו, אלא גם לעובדים שלנו, לשותפינו העסקיים וללקוחות שלנו, אשר כולם נותנים בנו את אמונם ומצפים מאיתנו לשמור על פרטיותם. הדבר אשר שותפי מנסה לומר בדרכו הישירה הוא שמתן אישור לחקירה בידי דורשת-אמת יהיה הפרה של האמון הזה. ולכן עלינו לסרב לצערנו."

מראט נעץ בו מבט זועם.

הם לא הפגינו חזית מאוחדת. לא אצטרך להתמודד נגד ברית משותפת, אלא נגד ארבעה אנשים נפרדים.

"אני מחכה לתשובה," אמרה טטיאנה.

היה לה נוח להיטפל אליי, ואף אחד מהאחרים לא קרא לה להפסיק. לא הרשמתי אותם. טוב מאוד.

יכולתי לתקוף את טטיאנה ישירות, אבל אם אתגונן ואתחמק אעשה רושם פגיע. רציתי שיחשבו שאני לא בטוחה בעצמי. אם מישהו מהם יחליט שאני טרף קל ויתקוף אותי זמן קצר לאחר הפגישה הזאת, אני אוכל לארוז את הסיוט הזה ולהמשיך בחיי. פניתי אל טטיאנה. "העליונה פירס, את מתכננת לשקר לי?" "אין לי מה להסתיר," אמרה טטיאנה.

"אז בכלל לא חשוב אם אני דורשת-אמת, נכון?"

"להפך," אמרה שריל. "זה חשוב מאוד. לכולנו יש סודות שלא היינו רוצים לחשוף."

מראט חבט בכף ידו על השולחן. "את לא הולכת לחטט לי בראש."

סטיבן נשאר רגוע ונעים. הוא בבירור אמר את כל מה שהיה צריך להיאמר להרגשתו, והתאים לו להניח לאחרים לקשקש ולהתווכח. הוא יהיה אגוז קשה לפיצוח.

"אני יכול להבטיח לכם שמיז ביילור היא לא מאגוס אֶלְנְקוּס",
הכריז אלסנדרו.

מה הוא עושה?

"כן?" שאלה שריל.

"הייתי במבחנים שלה."

תפסיק לעזור לי.

"באיזה תפקיד?" שאל סטיבן.

"אני הייתי הבקרה."

תסתום.

"מיז ביילור היא לא דורשת-אמת, אבל הכוחות שלה רבי-
עוצמה בהחלט."

"באמת?" סטיבן הרים גבה. "אתה התרשמת?"

אל תענה על זה.

"הם סיפקו לי חומר למחשבה," הודה אלסנדרו בפנים חמורות

סבר.

אני אחנוק אותו. מסווה חוסר האונים שטויתי בעדינות
התפוצץ וצנח בדרמטיות על הרצפה בקרעים בוערים. במקום
להיראות פגיעה ומבודדת, הפכתי לעליונה מסתורית שסיפקה
לאלסנדרו, האַנְטִי־סֵטְסִי רב־העוצמה ביותר ברשומות, "חומר
למחשבה". עכשיו הם יעשו שיעורי בית וימצאו תמונות שלנו
מבקרים יחד באופרה עם ליינוס דנקן.

אלסנדרו הנהן. "הייתי מאפיין את זה כחוויה בלתי נשכחת."

הסתובבתי אליו. לא הייתי מסוגלת לעצור בעצמי. "באמת?

זה היית אתה? אז משם אנחנו מכירים. לא הצלחתי להיזכר."

אלסנדרו פער עיניים והניח יד על לוח ליבו. "אני שבור

לחלוטין. כל כך קל לשכוח אותי?"

"אתה יודע מה אומרים, רחוק מהעין רחוק מהלב. אולי כדאי

שתשקיע יותר ביצירת רושם ראשוני מוצלח."

הפתעה הבזיקה בעיניו.

היה מטומטם ומסוכן להתגרות בו, וההרגשה היתה מדהימה.

"גם אם הטבע המדויק של הקסם של מיז ביילור עדיין חסוי, אם יש לכם ספקות כלשהם, שומר הרשומות יאשר שהיא אינה דורשת-אמת," אמר אוגוסטין. הוא שתק כל כך הרבה זמן שכמעט שכחתי שהוא שם. "לבית ביילור ולמח"ב יש היסטוריה ארוכה של שיתוף פעולה מקצועי. אני סומך עליה לחלוטין." "היא האשימה אותי בשקר." טטיאנה לטשה בי מבט.

לא היה טעם לשחק משחקים. "העליונה פירס, אני מבינה את האיבה שלך כלפיי כתוצאה מהתפקיד שמילא הבית שלי בלכידה ובכליאה של אחיך."

העיניים של טטיאנה הצטמצמו. כן, אמרתי את זה במפורש. "אבל נכון לעכשיו אני רוצה שכולם ימצאו משבצת פנויה בלוח הזמנים שלהם לראיונות אישיים איתי. ככל שתמשכו זמן ותנסו להתחמק ממני, יידרשו מכם כסף ומשאבים רבים יותר. אפשרו לי למחוק אתכם מרשימת החשודים." פניתי בחזרה אל טטיאנה. "אם העליונה פירס מעדיפה להמשיך ולהתענג על יחס של איבה, יהיו לה שפע הזדמנויות לעשות את זה במהלך הפגישה האישית שלנו."

"היא צודקת," אמרה שריל. "אנחנו מבזבזים זמן."

היא סימנה לעוזרת שלה, אישה צעירה ודקת גזרה בשמלה אדומה בהירה.

"אני אצטרך גם לבחון את זירת הרצח," אמרתי.

"תוכלי לעשות את זה מחר," אמר מראט. "אני נמצא באתר רוב הזמן. אם אני נאלץ לבזבז זמן על הריאיון המגוחך הזה, עדיף כבר לגמור עם זה וזהו. מחר בעשר?" "בסדר גמור."

שלושת העליונים האחרים עשו כמוהו. בתוך חמש דקות היו לי ארבעה ראיונות מתוכננים ליומיים הבאים. אני אפגוש את מראט למחרת בעשר, את שריל בארבע ואת טטיאנה יום לאחר מכן בתשע. סטיבן יהיה התחנה האחרונה שלי, בשעה שתיים בצהריים.

"תודה רבה על שיתוף הפעולה. אני בטוחה שיש לכם דברים רבים לדון בהם עם מר סגרדו. אני אתן לכם להמשיך. אחר צהריים טובים."

הסתובבתי ויצאתי מהחדר.

3

הקיר הצחור היה מימיני וחלונות הזכוכית הכחולה משמאלי. צעדתי ביניהם במהירות. ליבי התחבט כנגד הצלעות. הגרון שלי התכווץ ולא יכולתי לבלוע.

הקיר הסתיים בבת אחת והתחלף במסדרון קצר שהסתעף ממנו והוביל לשתי דלתות משמאל. ממולן היתה גומחה מקושתת מעוטרת פסיפס זכוכיות ים. נכנסתי למסדרון והטלתי את משקלי על הקיר. הקול של אלסנדרו צף ועלה מזיכרוני.

תסתכלי עליי. תסתכלי לי בעיניים. הקסם שלך לא עובד עליי. הייתי אובססיבי לגבייך עוד קודם.

שאפתי שאיפה איטית ועמוקה.

מעבר לזכוכית נפרשו שמיים עצומים ועמוקים מעל העיר, והאופק ניצת בצבעים צהובים וכתומים של שקיעה טקסנית. האור הכחול ריצד על הקירות הלבנים וצבע אותם בגוונים תכולים וירוקים. המסדרון הקצר החשיך.

אם אעצום עיניים אוכל לדמיין אותו כאן לצידו. זכרתי את קולו, את הפנים שלו, הריח שלו... הוא היה חקוק בזיכרוני. יכול להיות שעברו הקשר הזה היה חסר משמעות, אבל זה היה הקשר

הראשון שחוויתי. לא ידעתי שצריך להישמר ולא להתמסר עד הסוף. לא קלטתי שגורל הקשר הזה נגזר מהרגע הראשון. פשוט התאהבתי.

במהלך החודשים האחרונים הדבקתי מחדש את רסיסי ליבי, ולראות אותו היה כמו לחטוף דקירה היישר בפצע הטרי. היה קל כל כך פשוט לזעום, כי החלופה היתה כאב. כעס עדיף על כאב, אבל שתי האפשרויות היו מחוץ לתחום עבורי. הייתי חייבת להישאר חדה.

מישהו צעד אל המסדרון. לא שמעתי דבר, אבל הרגשתי שמישהו מתקרב. נסוגתי אל הגומחה בקיר ונצמדתי בגבי לאריחי הזכוכית, מצאתי את הטלפון בכיס שלי וכיביתי אותו. אלסנדרו נגלה לעין. הוא נע בדממה; יגואר חלק פרווה, חרישי, טורף אשר צד מן המארב ומסוגל להתפרצות של כוח קטלני. הוא צד אותי.

אלסנדרו עצר.

השערות הקטנות על עורפי סמרו. שקעתי עמוק יותר אל בין צללי הגומחה. הדרך להיות בלתי נראית היא לא לחשוב על שום דבר.

אלסנדרו הסתובב. הבעה מרוכזת עלתה על פניו. לא נשאר דבר מהדמות האלגנטית הכריזמטית של מי שנולד לכסף ולמעמד. הוא נראה קטלני, ומעט אכזרי. להבות כתומות עזות הסתלסלו בעיניו. הקסם שלו בער מתחת לפני השטח.

נשמתי בשקט בפה כמעט סגור ואספתי את הקסם שלי אליי. הוא הלך ונבנה בתוכי כמו גיזר על סף התפרצות. אלסנדרו התקדם עוד צעד לעבר המסדרון.

בדיוק. תתקרב. בוא, תעשה לי את היום. זה יתנהל בצורה שונה מאוד מכפי שאתה חושב.

"העליון סגרדו!" קרא מראט.

האש הכתומה נעלמה. הבעת פניו של אלסנדרו הסתדרה מחדש. המצח שלו נרגע, פיו התעקל ועיניו איבדו את המיקוד הקטלני והתרככו. הוא הסתובב בחיוך מסנוור.

"אתה מחפש משהו?" שאל מראט.

"את השירותים," התוודה אלסנדרו בהבעה של חוסר אונים. אלמלא הייתי עדה לזה, בחיים לא הייתי מאמינה שמדובר באותו אדם.

"זה בכיוון ההפוך," אמר מראט. "אני אראה לך."

"אדיב מאוד מצידך."

"אני רוצה לוודא שלא תקבל רושם לא נכון לגבי הפרויקט הזה," הסביר מראט. "הרווחים יהיו בשמיים, אבל חייבים לעשות את זה בדיוק בצורה הנכונה."

אלסנדרו פער מעט את העיניים. "אל דאגה. כמו שאומרים אצלנו באיטליה, רווח *è il mio cavallo di battaglia*."

"מה זה אומר?"

זה אמר שרווח הוא סוס הקרב שלו.

"זה הצד החזק שלי," אמר אלסנדרו. "לעשות כסף, זה מה

שאני עושה."

"פנטסטי."

צליל קולותיהם וצעדיהם גווע.

חיכיתי דקה שלמה נוספת ואז חמקתי מהגומחה. הייתי מוכנה להתערב על התקציב השנתי של המשפחה שלי שהוא יבוא לחפש אותי.

פניתי שמאלה ומיהרתי לאורך המסדרון. בדרך הדלקתי את הטלפון. הוא השמיע צפצוף. הודעת טקסט מלייננוס.

שלחתי רכב.

נכנסתי לאזור ההמתנה. קורניליוס עמד ליד החלון והשקיף על העיר שלמטה. תנוחת הגוף שלו הקרינה מתח. כתפיו היו

נוקשות, הזרועות שלוכות על החזה והבעה זהירה הקשיחה את פניו. המראה היה עשוי להיראות מרתיע, אלמלא רוזי שישבה על הראש שלו ואחזה בשערו הבלונדיני בידיה הקטנות והחמודות.

הרמתי את הטלפון וצילמתי אותם.

"איפה ליאון?" שאלתי.

"מתקשר למטרה."

כמעט שחררתי אנחה. "אודרי?"

קורניליוס הנהן.

"מה קרה הפעם?"

"יש פורץ בבית שלה," אמר קורניליוס. "ליאון חייב לבוא

להציל אותה."

משום מה היה למשפחה שלנו מזל מחורבן עם נשים בשם אודרי. ביום הראשון בגן, אודרי הבלונדינית, שאני לא זוכרת את שם המשפחה שלה, החליטה שהתיק שלי לא מוצא חן בעיניה אז היא ירקה לי על השיער. בתיכון, לאודרי סוון היה קטע עם מישהו שמצא חן בעיני ארבלה והשניים העלו לסנאפצ'ט סרטון שלעג לה. לסבתא פרידה היתה אויבת מושבעת, גברת זקנה ומגעילה עם קול צווחני שהיתה פעם שכנה שלה. קראו לה אודרי ברנס. הקצינה הגרועה ביותר שאימא שלי שירתה איתה אי-פעם נקראה ג'נה אודרי. אודרי של ליאון לא היתה יוצאת דופן.

אודרי דוֹאָרְטָה היתה משפיענית רשת. היא התמחה במדריכי "לוק מלא", ששילבו טרנדים אופנתיים עם האיפור והשיער הנכונים, והרוויחה הרבה כסף מקידום מוצרי קוסמטיקה ומותגי אופנה. מיליון ומאתיים אלף העוקבים שלה חשבו שהיא אלוהים.

לפני כחודשיים היא יצרה קשר עם המשרד שלנו בעקבות מכתבי איום שהבטיחו להשחית לה את הצורה. ליאון לקח את

התיק כי "האופי האפל" שלו קסם לו. כנראה התנגן לו בראש פסקול משנות השלושים, וקול בריטון עמוק הכריז, "אל המשרד שלי נכנסה יפהפייה. היא הביאה איתה רק צרות. כל היפהפיות כאלה." מהר מאוד הוא גילה שמכתבי האיום הגיעו ממתחרה שלה, וזה מזל גדול כי קשה מאוד ליישב תיקי מעקב מאיים אמיתיים. לא פשוט לשכנע מישהו להרפות ממושא האובססיה שלו, ולעיתים קרובות זה נגמר לא טוב.

ליאון סגר את התיק והמשיך הלאה בחייו. אודרי לא. ליאון היה חתיך ומסוכן, והיא החליטה שהוא צריך להיות שלה. היא היתה רגילה שמעריצים אותה על דברים כמו סלסול בשיער, ולא הצליחה להבין למה הוא לא נופל לרגליה ומבטיח לה עולם ומלואו. ואז חלה תפנית אירונית בעלילה והיא פיתחה נטייה אובססיבית למעקב אחריו. היא שלחה לו מאות הודעות כל שבוע. הוא חסם את המספר שלה, אז היא עברה לטלפונים חד-פעמיים. היא הופיעה בבית שלנו, אבל האבטחה מנעה ממנה להיכנס. צפינו בה מנסה להקסים את השומרים שלנו, ואז עושה פרצוף, ואז צורחת עליהם, עד שהם איימו שיזמינו משטרה. היא קנתה לו אופנוע ושלחה אותו אלינו, אבל סירבנו לקבל את המשלוח.

השיטה הנוכחית שלה היתה להפגז את ליאון במקרי חירום מאינספור טלפונים חד-פעמיים. בפעם האחרונה זאת היתה שריפה. בפעם שלפניה היא שמעה רעשים מוזרים מהחניה. לא חשוב מה היה מקרה החירום, הבקשה היתה תמיד אותה בקשה – החיים שלה בסכנה וליאון חייב לבוא להציל אותה.

עם מקרי החירום, אודרי התקדמה לאיומים בפגיעה, במקרה שלה פגיעה בעצמה. פעם אחת היתה אירוע חד-פעמי, פעמיים היו יכולות להיות צירוף מקרים, אבל הפעם השלישית ביססה כבר "דפוס התנהגות". מעקב מאיים נחשב לעבירה מדרגה

שלישית במדינת טקסס, והיא נתנה לנו די והותר תחמושת. מחר אבקש מסבריאן טרנר, עורכת הדין של הבית שלנו, ליצור קשר עם המשפחה של אודרי ולארגן שיחה מלב אל לב.

קורניליוס הסתכל עליי. "ראיתי את טטיאנה פירס."

אה. זה הסביר את ההבעה שלו. בית הריסון ובית פירס לא הסתדרו טוב. נבדה ידעה על זה יותר ממני, אבל היא כבר אמרה לי בעבר שקורניליוס ואחותו הגדולה דיאנה מתעבים את משפחת פירס.

"היא מעורבת בסיפור הזה?" שאל קורניליוס.

"כן. אני אבין אם תחליט לוותר על התיק הזה." בכל הנוגע לתיקים שלנו, הבחירה היתה בידי קורניליוס. חלק הוא לקח, ועל אחרים ויתר.

קורניליוס חשק שיניימ. "הו, לא. בדיוק להפך."

רוזי משכה בשיער שלו ושוררה אליי כדי להבהיר את כוונותיה. היא היתה מוכנה לקרב.

טוב, אז מתברר שיש לצידנו קופת קרב במשקל נוצה. התיק הזה ייסגר בשניות.

ליאון הסתובב לאורך הקיר המקומר בפנים רגוזות. הוא ראה אותי והעווה את הפנים. "טיפלתי בזה."

"אתה בסדר?"

"כן. היא נשמעה ממש לחוצה. אם לא הייתי מכיר את הסיפור,

הייתי מאמין לה."

"אבל אתה כן מכיר את הסיפור. התקשרת למשטרה והם יטפלו בזה."

הוא ניפח לחיים ונשף את האוויר לאט. "מה הצעד הבא?"

"אני צריכה לפגוש את ליינוס."

"את רוצה שאקח אותך?" שאל ליאון.

"לא, הוא שלח מכונית. תוכלו לקחת את רוזי למאיה?"

"ליינוס יכול לחכות", אמר ליאון. "בואי תהיי גיבורה איתנו."

"בקושי ישנת בשלושת הימים האחרונים," הוסיף קורניליוס. "עבדת על זה ממש קשה. מגיע לך להיות שם כשמאיה תקבל אותה בחזרה."

רציתי לבוא איתם. כל כך רציתי. "אני לא יכולה. תצלמו לי סרטון? בבקשה."

"זה ממש דפוק," אמר ליאון.

קורניליוס נענע את ראשו. "סרטון זה לא אותו דבר. רגעים שמחים כאלה לא קורים לעיתים קרובות. את צריכה להיות שם."

נכון, אבל לינוס לא יכול לחכות. "אם יכולתי הייתי באה. נתראה מחר, קורניליוס."

פסעתי כמה צעדים לאורך המסדרון. מחשבה תועה גרמה לי להסתובב ולחזור. "ליאון, אל תלך לשם. אל תלך לבית של אודרי."

"תסמכי עליי טיפה."

"אני רצינית."

הוא נופף בביטול. "תפסיקי לדאוג."

הסתובבתי והלכתי בכיוון המעלית.

היה כל כך קל לומר את זה. תפסיקי לדאוג לגבי זה. תפסיקי לדאוג לגבי שום דבר לא היה בסדר. לפעמים הרגשתי כמו עכבישה שטווה קורים על פני התהום. המשפחה שלי חצתה את התהום על חוטים דקים כשערה, והתפקיד שלי היה למנוע מהם ליפול.

מבין כל שכונות העשירים של יוסטון, ריבר אוקס היתה האקסקלוסיבית והיקרה ביותר. כל בית שם עלה לפחות שלושה

מיליון, ושטחי החצר היו שווים את משקלם בזהב. מקובל לחשוב שלא כדאי להיות הבעלים של הבית היפה ביותר בשכונה. ליינוס דנקן לא שם זין.

האחוזות מנקרות העיניים חלפו בחלון המשוריין של הרולס רויס קולינגן בשעה שגלשנו לאורך הדרך הציורית. פיט, הנהג, הציץ במראה הפנימית בפעם השביעית מאז שהתחלתי לספור. הוא היה בשנות הארבעים המאוחרות לחייו, בעל עור בהיר ושיער בהיר מסופר קצר, וגובהו מטר תשעים. הוא היה מסוגל להשליך אותי על כתפו, לרוץ שמונה מאות מטר בשיא המהירות בפחות משלוש דקות, להוריד אותי, לעשות ארבעים עליות מתח ואז לרדת לחמישים שכיבות סמיכה. הוא ידע לירות בדייקנות קטלנית והיה מסוגל להרוג יריב מיומן בידי החשופות, וזאת הסיבה לכך שהיה אחד משני האנשים שדנקן הפקיד בידיהם את ביטחוננו האישי. ועכשיו פיט נהג בזהירות.

לא שאלתי למה. צריחי ההגנה הביתיים שליינוס יצר הפיקו צליל מסוים, מעין אנפוף של קסם, ולאחריו נשמע נפץ קליע יוצא מהקנה. מי ששמע את הצליל, לא שכח אותו. באמת שמעתי אותו בזמן שיחת טלפון שלנו, זה לא היה בדמיון שלי. קרה שם משהו לא טוב. פיט היה חייב להתרכז בהגנה על שלומי, ולא יועיל לאף אחד אם אקשה עליו בשאלות. במקום זה שלחתי הודעה לרונה אטרסון.

לפני שישה חודשים עזרנו לרונה למצוא את אחותה שנחטפה ולנקום את רצח אימה. רונה למדה לתואר שני באוניברסיטת לוס אנג'לס. אבל עכשיו אחותה ואחיה היו זקוקים לתמיכה רבה, לטיפולים פסיכולוגיים ולנוכחות מרגיעה. החיים שלהם היו כאן ביוסטון, והיא החליטה לא להכריח אותם לנטוש הכול ולגרור אותם לקליפורניה. אחרי הרבה מאוד עבודת ניירת היא הפסיקה את המחקר שלה באוניברסיטת לוס אנג'לס והתחילה מחדש

באוניברסיטת רייס. פגשתי אותה כל שבוע, ואת האחים שלה רגנר והאלי בערך פעם בשבועיים. בפעם הראשונה בחיי היתה לי חברה הכי טובה. זה היה כל כך מוזר.

אני צריכה טובה.

הטלפון הגיב בצפצוף. **קדימה.**

את מכירה מישהו שעובד על מיזוג חומר אורגני

ומתכת? אני צריכה הערכה של משהו ושזה יישמר

בסוד.

ליינוס?

כן.

רונה עמדה במרכז החקירה של מות אימה. מהר מאוד היא הבינה שליינוס ואני קשורים; היא צפתה בי כושלת, המומה, במהלך שני התיקים הראשונים שלי, והיתה מודאגת יותר ויותר. בסופו של דבר נשברתי וסיפרתי לה על כל עניין סגנית הנוטר. אסור היה לי לעשות את זה, אבל הייתי חייבת לספר למישהו וזה הקל עליי מאוד.

אני מכירה מישהו, כתבה לי רונה. רוצה שאני אקח את

זה אליה?

המון תודה. אני אבקש מקורניליוס שיקפיץ לך את

זה.

את בסדר?

הייתי רחוקה מאוד מלהיות בסדר, אבל לא רציתי לעשות את זה בהודעות טקסט. **אני אשרוד. תודה ששאלת.**

המכונית עברה את העיקול, והבית של ליינוס נגלה לעין. שערי הברזל הגדולים היו רופפים ועקומים, ונראה שנמשכו מציריהם בכוח רב־עוצמה. מאחוריהם, דם בעל צבע עז במידה לא טבעית היה מרוח על אבני המרצפת של שביל הגישה העגול הרחב. בדרך כלל היתמרה במרכז המעגל מזרקה לבנה מוקפת

ערוגת פרחים מטופחת, ומים גלשו מראשה ונשפכו אל שלושת האגנים. כעת היתה המזרקה יבשה וראשה היה מפוזר בחתיכות על פני שביל הגישה. צריח שבור שהופל מעל המעמד הנשלף שלו היה מוטל בין שיחי הנוי מימין. מולי היתה אחוזה מפוארת, כמו טירה ממעשייה מצוירת. מריחות הדם פסקו במרחק עשרה מטרים מהדלת. שום תוקף לא הצליח לעלות במדרגות הכניסה.

פיט חנה, יצא מהמכונית ופתח עבורי את הדלת. יצאתי והוא הוביל אותי לדלת הכניסה. חיכינו רגע בזמן שמערכת האבטחה בחנה את פניי, ואז נקשו המנעולים ופיט פתח את הדלת והוביל אותי אל מבואה שגובהה שלוש קומות.

פנים הבית היה מפואר בדיוק כפי שרימוז מראהו החיצוני. רצפת השיש הממורקת, הבוהקת כמו מראה, שיקפה את הקירות הצבועים טיח ונציאני בגוני לבן ושמנת ומעוטרים בדוגמת עלים. מזרקה נוספת התנשאה במרכז המבואה, ומשני עבריה היתמר גרם מדרגות כפול והתעקל אל הקומה השנייה. מעל המבואה נפרשה כיפת זכוכית צבעונית בדוגמת עננים לבנים על רקע שמיים כחולים. שרשראות בדולח ארוכות השתלשלו מנברשת שירדה ממרכז הכיפה והאירה את המזרקה שמתחתיה. המקום כולו בהק, ונראה לבן ואלגנטי למרות העושר המופגן.

"הוא מחכה לך בחדר העבודה", אמר פיט.

"תודה." פניתי ימינה וחציתי את המבואה לעבר הדלת הצדדית. עברתי חדר הסבה קטן ומסדרון נוסף, ונכנסתי לחדר העבודה.

הטיח הוונציאני כאן היה בגוון בז' ולא שמנת, והעיסורים בחום בהיר. מדפי ספרים מילאו את הגומחות המקושתות – ליינוס היה איש של טכנולוגיה, אבל אהב את מרקם הנייר.

כדומה למבואה, גם חדר העבודה היה אלגנטי ולא עמוס – שני כיסאות מרופדים, ספה כפולה בפינה, שולחן בצבעי שחור וזהב שהיה משתלב יפה בארמון ורסאי, ועציץ פיקוס יחיד שעמד משמאל לאח והצליח איכשהו לשגשג למרות ההזנחה מצד ליינוס. האוויר היה מבושם בניחוחות טבק וקפה. הוא החזיק טבק בתפזורת רק משום שאהב את הריח, ופיט או הרה, שומרת הראש האחרת שלו, החליפו אותו מדי כמה שבועות כשאיבד מניחוחו.

ליינוס דנקן ישב מאחורי השולחן ונראה שקוע בטבלט שלו. כוס בדולח כבדה ובה ויסקי נחה זנוחה מימינו. התיישבתי בכיסא הקרוב ביותר.

ליינוס נשען לאחור והסתכל עליי. "איך הלך עם מונטגומרי?"

מתברר שאנחנו עומדים להתעלם מכך שהותקפתי בפארק ושהוא הותקף בביתו.

"אני בפנים." את הדברים הבאים אצטרך לנסח בזהירות. "יש סיבוכים."

הוא ריתק אותי למקומי במבט. "אילו סיבוכים?"
"לנדר מורטון מגיע בעסקת חבילה עם אלסנדרו סגרדו."
הוא השעין מרפקים על משענות הכיסא שלו, הצמיד את קצות אצבעותיו כמו קודקוד משולש והרהר בדבר. "זאת בעיה?"
"לא," שיקרתי. "זאת לא בעיה. זה רק מסבך קצת את המצב כי אני צריכה לקחת בחשבון מתנקש חזק במיוחד עם מניע לא ידוע."

"כמו כולנו."

"הייתי רוצה את רשותך לערוך חיפוש על סגרדו ברשת הנוטרים." רשת הנוטרים אפשרה גישה לכמה מסדי נתונים של רשויות אכיפת החוק שלאזרחים לא היתה גישה אליהם.

"למה?"

"אני לא אוהבת הפתעות."

"אין אישור", אמר ליינוס. "את מודעת ליכולות שלו ומכירה את האופי שלו. מבחינות מסוימות את מכירה אותו טוב יותר כמעט מכל אדם אחר. כל דבר שיופיע עליו ברשת הנוטרים יהיה ניחוש לכל היותר. איך מתקדמים העניינים בחזית אלברט רייבנסקרופט?"

"לא מתקדמים."

אלברט רייבנסקרופט, היורש לבית רייבנסקרופט, היה פסיוני עליון בן עשרים ושש, נאה ועקשן מאוד. הוא פעל על סמך ההנחה שאם רק ישקיע מספיק זמן ומאמץ, אני אכיר ביופיו ובשנינותו. אבל גם אילו היה מצליח במאמציו להתיש אותי, הקשר בינינו נועד לכישלון. אלברט היה מעוניין בנישואים.

לפני שישה חודשים, כשקוסם מרטש־תודעה פסיכוטי לכד את אלסנדרו, עשיתי עסקה עם הסבתא המרושעת שלי. היא נתנה לי את מה שהייתי צריכה כדי להציל אותו. בתמורה נשבעתי להקדיש את עצמי לבית ביילור. לעולם לא אהפוך לחלק מבית אחר. הגבר שיינשא לי יצטרך להצטרף לבית שלי. הוא יצטרך לקבל על עצמו את שם המשפחה שלי ולנטוש כל תביעה לעסקי המשפחה הקודמת שלו. לא חלקתי את פיסת המידע הזאת עם ליינוס כי לא היה כל צורך שידע. אלברט רצה לחזק את הבית שלו, לא לברוח ממנו.

ליינוס הרהר בעניין. "בחירה שלו או שלך?"

"שלי."

הוא בחן אותי בתשומת לב. "יהיה קל לנהל את אלברט."
 "אין לי עניין בניהול שלו. וחוץ מזה, אני עסוקה. מה העניין שלנו בבית מורטון?"

הטבלט של ליינוס השמיע צפצוף. הוא העיף בו מבט.

"אני רואה שיש לי אורח. אני חושב שהוא בא לפגוש אותך."

הוא סובב את הטבלט לעברי. על המסך נראה אלסנדרו נוהג באלפא רומיאו ספיידר כסופה מבעד לשערים השבורים וחונה מול דלת הבית.

חיכינו בשתיקה. חמש שניות. עשר...

אלסנדרו נכנס לחדר העבודה ונשא על כתפו את פיט חסר ההכרה. הוא הוריד אותו אל הספה הזוגית בפינת החדר והתיישב בכיסא הפנוי.

ליינוס הסתכל על פיט ונאנח. "למה שלא תצטרף אלינו, העליון סגררו?"

לא. אל תצטרף אלינו. תסתובב ולך מפה הכי רחוק והכי מהר שאתה יכול.

ליינוס הסתכל עליי, ואז על אלסנדרו. שנינו המשכנו לשתוק.

"ובכן." ליינוס פרש זרועות. "בוא נתחיל איתך, אלסנדרו. למה אתה כאן?"

אלסנדרו שילב את רגליו הארוכות זו על זו ונשען לאחור. "רשמית אני כאן כי לנדר מורטון שכר אותי להרוג את האיש או האנשים שרצחו את הבן שלו."

ליינוס הרים גבות. "אתה חושב שאני מסתיר אותם כאן בבית?"

"לא רשמית, אני כאן כי היא בסכנה." אלסנדרו הסתכל על ליינוס. "השם איג'נט אורלוב אומר לך משהו?"

ליינוס העווה את פניו כאילו נגס במשהו חמוץ.

"לי לא," אמרתי.

"קצין לשעבר במחלקת ההגנה האימפריאלית הרוסית," אמר אלסנדרו.

"מתנקש מטעם האימפריה," הוסיף ליינוס. "מיומן, מנוסה וכנראה מוכשר מאוד, אם הוא הצליח לשרוד כל השנים הללו."

"קורא לעצמו 'ארקן'," הוסיף אלסנדרו. "הפירוש הוא לאסו."

הכינויים שהרוצחים המקצועיים מעניקים לעצמם תמיד גורמים לי לגלגל עיניים. "כי הוא לוכד את האויבים שלו?" "כן," אמרו אלסנדרו וליינוס ב־זמנית.

"ולמה הוא צריך לעניין אותנו?"

"שאלה מצוינת," אמר ליינוס.

אלסנדרו חייך חיוך קצר ונטול הומור. "כי הוא גנב את הנסיוב שלכם."

למשרד הנוטר היתה משימה מרכזית אחת: לשמור על נסיוב אוסיריס. בידיים חסרות מצפון, היה לנסיוב פוטנציאל למחות את התרבות האנושית. לפני שנתיים מישהו פרץ לכספת הצפונית וגנב חמש דגימות נסיוב המקוטלגות 165AC-161. לפני שישה חודשים פעלנו נגד חברת המתנקשים דיֶאֶתְקָה כדי להחזיר את אחת הדגימות. הם השתמשו בה כדי להפוך בני אדם למפלצות שמסוגלות להשתמש בקסם. הצלחנו להחזיר את דגימה 164AC ואת כל הנגזרות שלה, ולהשמיד את דיֶאֶתְקָה ואת בנדיקט דה־לייסי, המתנקש שניהל אותה. ארבע הדגימות האחרות עדיין לא נמצאו.

איך כל זה קשור לבור? הסתכלתי על ליינוס.

ליינוס בחן את אלסנדרו במבט מחושב. הוא ניסה להחליט כמה אלסנדרו יודע וכמה יהיה קשה להיפטר ממנו אם נידרש לכך.

"פיליקס מורטון נתקל בי באסיפה האחרונה," אמר ליינוס

לכסוף. "במובן המילולי. הוא התנגש בי במעלית, התנצל ואז אמר לי שעבר נצח מאז שדיברנו. זה היה מעניין, כי מעולם לא דיברנו. וגם כי הוא העביר לי את המעטפה הזאת."

ליינוס הוציא מעטפה לבנה ממגירת השולחן והחליק אותה לעברי.

לקחתי אותה. מעטפה חלקה ללא כל סימן, שכמוה אפשר לקנות בכל חנות ציוד משרדי. הלשונית לא היתה מודבקת. פתחתי אותה והוצאתי תמונה. תצלום של ביצה, ככל הנראה הבור, בשעת בוקר מוקדמת או שעת ערב מאוחרת. הצלם התמקד כנראה בבניין ההרוס בעברה האחר של הביצה – ראו אותו בחדות – ואם לא הייתי בוחנת את התמונה בתשומת לב כנראה הייתי מפספסת את זה. שתי טבעות מסתחררות, חצי-שקועות במים גועשים, במרחק כשלושה מטרים מהחוף. אור כחול זהר מתחת לפני המים.

שְׁעַר הָעוֹרֶף שֶׁלִּי סָמַר.

הפכתי את התמונה. מאחור כתב מישהו בחיפזון, "ג'יין סוראז', השמאית שלי, נעלמה בבור 07/09. זאת התמונה האחרונה שהועלתה לענן שלה. צריך לדבר איתך בדחיפות."

אלסנדרו הושיט את היד למעטפה.

במקום להגיש לו אותה, הנחתי את התמונה על השולחן והצבעתי על הטבעות המסתחררות. "דבר כזה שלט ביצורים שתקפו אותנו."

"ועכשיו יש לי אחד כזה במרתף." המצח של ליינוס התקמט. "אין לי מושג איך יצרו אותו. הוא ביו-מכני מטבעו, אבל ברמה שלא מובנת לי. הזמנתי מומחה לבדוק את זה, אבל זה עשוי לקחת זמן."

אלסנדרו קם, לקח את המעטפה ואת התצלום והתיישב שוב בכיסאו.

ליינוס המשיך בדבריו. "ארבע שעות אחרי שפיליקס נתן לי את זה, הוא נרצח בבור. הגופה שלו נמצאה רק למחרת בבוקר. את זוכרת את הסוכן ווהל?¹⁶²"

"כן." ניסיתי לכבוש אנחה ונכשלתי.

הסוכן ווהל הוביל חקירה שבדקה את השימוש במעוותי-קסם – אנשים שהקסם שינה בצורה יסודית כל כך, שהם כבר לא היו אנושיים. המקור של חלק מהם היה במעברת המתנקשים של דיאתקה, המעבדה שליינוס, אלסנדרו והמשפחה שלי השמדנו. בפקודתו של ליינוס השתלטתי על התיק שניהל הסוכן ווהל, ויללת הזעם שלו נשמעה עד אמרילו. הוא הבהיר לי שהוא לא מכבד אותי, לא מכיר בסמכותי, ובאופן כללי סבור שילד בן שנתיים מסוגל לעשות עבודה יותר טובה ממני. הוא נאלץ לשתף איתי פעולה, אבל לא הפסיק להאמין שאני אהרוס הכול בצורה בלתי הפיכה, ולכן התקין מכשירי האזנה במכונית שלי, ניסה לשכפל את הטלפון שלי והציב עליי מעקב למקרה שאיכשל והוא יצטרך להגיע על הסוס הלבן, או ככל הנראה ברכב שטח שחור, ולהציל את המצב.

"הוא בא לבקר אותי היום," אמר ליינוס.

"הרגל שלו החלימה?"

"כן, אם כי הוא עדיין משתמש במקל. מתברר שפיליקס יצר איתו קשר לגבי עובדים שנעלמו, והזכיר את 162AC.¹⁶²"

שיט.

"הסוכן ווהל, בהתקף נדיר של היגיון בריא, נתן לפיליקס את השם שלך ושלי. זמן קצר אחר כך הוא יצא מהעיר בענייני עבודה וחזר רק הבוקר. הוא לא ידע אם פיליקס יצר איתי קשר, אבל ברגע ששמע על ההלוויה הוא רצה לוודא."

ווהל, כמובן, גם זיהה את הגרסה. כשהוצאנו את הגופות של האנשים מעוותי-הקסם מתוך קבר האחים, גילינו שקועקע

עליהם 164AC ומספר גרסת הנסיוב. אני לא יודעת מה ליינוס אמר לו, אבל בשלב מסוים ווהל הפסיק לשאול שאלות לא נוחות.

"בזמן ששוחחנו, נחיל נחשים ענקיים עם כנפי עש ממחוזות הנסתר תקף את הבית שלי."

נחשים עם כנפי עש? "איך הסוכן ווהל קיבל את זה?"
"אה, הוא עשה חיים משוגעים. הוא גם אמר לי שבכל פעם שמשרד הנוטר מעורב במשהו, 'העולם מתמוטט'. העובדה הזאת מלהיבה מאוד בעיניו. בחור מעניין."

ליינוס פנה אל אלסנדרו לאות שתורו הגיע.
"לפני ששעשרה שנה, ארקן עבר לפעול באופן פרטי," אלסנדרו אמר.

"זה נתון לוויכוח," אמר ליינוס, "אבל תמשיך."
"כרגע ארקן מתגורר באחוזה שלו בקנדה. יש לי אמצעי מעקב אחריו."

"למה?" שאלתי.

"כי יש לי עניין אישי בלהרוג אותו."

תשאלי שאלה טיפשית...

"כשארקן פרץ לכספת הצפונית וגנב את הנסיוב, הוא לא עשה את זה כי מישהו שילם לו. הוא היה הכוח המניע מאחורי הגניבה, אבל המבצע היה מורכב ויקר והיו לו משקיעים. הנסיוב חולק בין המשתתפים."

"דיאתקה היו בין המשקיעים האלה?" שאלתי.

"דיאתקה נוהלה על ידי מועצת בעלי המניות," ענה אלסנדרו. "ארקן היה בעל השליטה. זאת היתה החברה שלו, ובנדיקט דה-לייסי היה כפוף לו ישירות."

לרגע ראיתי לנגד עיניי את מסד נתוני המתנקשים של אלסנדרו. בזמנו חשבתי שהוא פשוט לומד להכיר את המתחרים.

אבל אם ארקן היה המטרה שלו לאורך כל הדרך, מסד הנתונים קיבל משמעות חדשה.

"לפני שלושה ימים, אחד מהמשקיעים האלה התקשר אליי, אמר אלסנדרו. "אני לא יודע מי זה היה. שמעתי רק את הצד של ארקן בשיחה."

"מה נאמר בשיחה?" שאל ליינוס.

"האדם שהתקשר הרג את פיליקס מורטון ועכשיו נלחץ. כנראה השם שלך הוזכר" – אלסנדרו הסתכל על ליינוס – "כי ארקן אמר שהוא יטפל בדנקן ושאין סיבה לדאגה. ליינוס הרים גבות. "מה אתה אומר." "בדיוק את זה."

זה הסתדר עם התיאוריה של אוגוסטין שהרוצח של פיליקס היה מהדירקטוריון. רק עליון רב-עוצמה ומקושר יעז לקחת חלק בגניבה של נסיון אוסיריס.

"ארקן הבטיח למי שהתקשר שהוא שולח עזרה," המשך אלסנדרו בדבריו. "אחרי השיחה הוא התקשר למישהו והורה לו להגיע ליוסטון. הוא הזכיר את השם שלך." אלסנדרו החווה בראשו לעבר ליינוס, ואז הסתובב אליי. "ואז הוא הזכיר אותך. ארקן יודע שליינוס הוא הנוטר ושאת הסגנית שלו." אה, נהדר.

"התוכנית פשוטה. ליינוס הוא מטרה קשה מדי. הרג של נוטר יעורר מהומה שלמה, וארקן לא מעוניין למשוך את תשומת הלב של האסיפה הלאומית. במקום זה האנשים שלו יתקפו אותך. אותך קל יותר להרוג. ארקן סומך על זה שברגע שליינוס יגלה שהשוליה שלו נמצאת בסכנה הוא יתמקד בהגנה עלייך, וכל זה יפגע בחקירה. אני לא יודע אם הוא מנסה למשוך זמן כדי למחוק את כל העקבות, או שהתוכניות שלו יותר מורכבות, אבל אני יודע שאת המטרה המרכזית שלו."

"יש לך הוכחות כלשהן?" שאל ליינוס.
אלסנדרו סילק גרגיר אבק מהברך שלו. "הוכחות הן הבעיה שלכם. אני לא מתכנן לגרור אותו לבית משפט. אני יודע וזה מספיק. יצרתי קשר עם לנדר מורטון דרך מתווך והבעתי את תנחומיי. לנדר הוא זקן רע מזג ונקמני. האדם החשוב ביותר בחייו נרצח. ידעתי שהוא יקפוץ על ההזדמנות לנקום. הוא שכר אותי."

"אני מתארת לעצמי שהוא משלם יפה," אמרתי.
אלסנדרו לא בלע את הפיתיון. "כסף לא רלוונטי. אני כאן כדי לוודא שלא תמותי."
"מחווה נוגעת ללב, העליון סגרדו, אבל ההגנה שלך לא דרושה." או רצויה.

אלסנדרו פנה אל ליינוס. "לחווה שהחתמת אותי עליו לא היה תאריך תפוגה. אני אפעל על פיו. תן לי להגן על שלומה."
ליינוס הרהר בהצעה.

לא. בשום פנים ואופן לא.
"תעבדי איתו," אמר ליינוס.
הבגידה צרבה. היו לי שלוש שניות לבחור רגש. יכולתי לנהוג בילדותיות ולהסתלק בכעס; יכולתי לסרב ולחשוף בפני כולם עד כמה נפגעתי מאלסנדרו; או שיכולתי לבלוע את הצפרדע, להעמיד פנים שזה לא משנה ולנהוג במקצועיות.

"זאת פקודה?" שמרתי על קול אגבי.
"היא חייבת להיות?" שאל ליינוס.

"הוא חולק מידע רק אם מכריחים אותו, ולכן הוא בלתי צפוי. והוא פועל מתוך אינטרס אישי, כך שהוא מהווה סכנה. הוא לא יודע מה זה נאמנות, אי-אפשר לסמוך עליו והעקרונות שלו לא ברורים. אין לי בעיה לעבוד איתו, אבל אני רוצה שההתנגדות שלי תירשם כדי שכאשר הוא יסתובב ויברח ברגע הכי גרוע,

אני אוכל לומר לך 'אמרתי לך'. ואני אעסה את המלח טוב־טוב לתוך הפצעים.

"כבר אמרתי לך שאני אטפל בעניין עד הסוף," אמר אלסנדרו. "קיימתי את ההבטחה שלי ואני אעשה את זה שוב. כשאני חותם על חוזה אני תמיד מספק את הסחורה." משכתי בכתפיים.

"אתה זוכר מה המשמעות של בגידה באמון האסיפה הלאומית של ארצות הברית, כן?" אמר ליינוס. "אין מקום על פני כדור הארץ שתוכל להסתתר בו." "לא שכחתי," אמר אלסנדרו.

ליינוס חשף שיניים לבנות וסדרות בחיך גדול. "את רואה? הוא מבין את ההשלכות." הוא מחא כף. "אז סגרנו. את תחקרי, הוא יגן עלייך, והכול יהיה מושלם. ממשיכים." איזה סיוט. לא מספיק שאלסנדרו צץ שוב בחיי, עכשיו אני צריכה לעבוד איתו. הוא יתעקש לעקוב אחריי לכל מקום. אנחנו נהיה יחד כל הזמן. הייתי מעדיפה ללכת על זכויות שבורות יום שלם ולא לדבר איתו אפילו רבע שעה.

אני בחרתי את הדרך שלי. נשבעתי שבועה לנוטרים. כמו שאימא נוהגת לומר, תזיזי את התחת או שתסתמי. הכרחתי את עצמי לחזור ולהתמקד בבעיה הנוכחית. עוד יהיה לי זמן להוציא קיטור. "אתה לא יודע את מי ארקן שלח?" "לא," אמר אלסנדרו.

"אתה חושב שהוא עומד מאחורי שתי ההתקפות?" "לא סביר. האנשים של ארקן עובדים מהר ומדויק. זה היה מטומטם."

ממש שנאתי להודות בזה, אבל הוא צדק. "גם אני חושבת ככה. קודם כול, הם תקפו את ליינוס בבית שלו, שזה המקום שהוא הכי חזק בו. דבר שני, הם תקפו את שנינו בר־זמנית.

זאת לא היתה סתם התקפה על שני עליונים, זאת היתה התקפה על משרד הנוטר. זה נועד להבטיח שנעזוב הכול ונחקור. למה?"

"זה מה שתצטרכי לגלות." ליינוס רכן קדימה. "בעדיפות ראשונה את צריכה למצוא את הנסיוב. תיכנסי לשם ותנערי אותם עד שהוא ייפול. תשיגי לי את הראיות שאני צריך כדי לפרוץ לשם בכוח. אל תמותי."

הוא הסתכל עליי והדגיש כל מילה כשאמר, "תעשי עבורי את הטובה הזאת, קטלינה."
"כמובן, מר דנקן."

עשינו את הטקס הזה עם כל משימה. קראתי לזה "ביטוח ויקטוריה טרמיין".

ליינוס הנהן אל אלסנדרו. "חכה בחוץ. היא כבר יוצאת." אלסנדרו קם מהכיסא בחן תנועותיו הזורמות ויצא החוצה. חיכיתי עד שתיארתי לעצמי שהגיע אל דלת הבית. "איך יכולת?"

"אני יודע שזה כואב. אני יודע שאת כועסת. הוא חלאה יהירה, אבל הוא טוב מאוד במה שהוא עושה. ההישרדות שלך חשובה לי בהרבה מהרגשות שלך."

"לא אכפת לי מי, רק לא הוא. יכולתי לקחת את פיט."
ליינוס הרים גבות והצביע באגודל על פיט חסר ההכרה. "יהיה קשה לסחוב אותו."

הרגשות שלי ניכרו כנראה על פניי, כי ליינוס נשען לאחור בכיסא.

"את מבינה למה אני לא יכול להתערב כרגע?"
"אין לך הצדקה. משרד הנוטר לא יכול פשוט לדרוס את העניינים הפרטיים של העליונים. הבתים ישתוללו."
ליינוס הנהן. "אני צריך לוודא הרבה דברים. אם מה שהשחצן

הזה אמר נכון, מצפה לי הרבה עבודה. יכול להיות שלא אהיה זמין כדי לספק עזרה."

"גם על העזרה של אלסנדרו אי-אפשר לסמוך."

ליינוס הצמיד את קצות אצבעותיו. "ראית אותו מתנהל כאן. תגידי לי מה שונה בו מאלסנדרו שאת זוכרת."

שחזרתי בראשי את עשרים הדקות האחרונות. "הוא לא ערער על הסמכות שלך. נתת לו שפע הזדמנויות להתחצף והוא לא ניצל אותן." לא, אלסנדרו נכנס לגמרי לתפקיד האומן. קר כקרח, מחושב, נחוש.

"מה עוד?"

"הוא מסר מידע בלי שהתבקש." גם זה היה חדש. בפעם האחרונה שנפגשנו נאלצתי לשלוף ממנו בפינצטה כל שביב מידע, גם כשהחיים שלנו היו תלויים במידע הזה.

"כנראה קרה לו משהו," אמר ליינוס. "אני חושד שזה היה משהו מאוד לא נעים. הנחישות שלו מוצאת חן בעיניי. שינוי מבורך."

הרמתי ידיים. "עד כמה ארקן מסוכן?"

"מסוכן במידה כזאת שמחלקת ההגנה האימפריאלית נתנה לו ללכת ולא ניסתה להרוג אותו לפי הנוהל הרגיל שלהם. הם החליטו שזה חסכוני יותר."

"וואו. הוא גרם לאימפריה הרוסית להסס?"

"כן. האיש הוא רוצח המונים, קטלינה. יש לו תיוג שחור. רק לו, לא כחלק מארגון כלשהו."

ברשת הנוטרים תויגו האיומים בצבעים שונים על פי רמתם, מהנמוך לגבוה. שחור היה הרמה הגבוהה ביותר, איום קריטי. בדרך כלל הוא היה שמור לארגוני פשע ולמדינות קטנות, לא לאנשים יחידים. אפילו גיסי, שהיה מסוגל לשטח עיר שלמה, קיבל תיוג חום.

"מעניין באיזו מידה היו החיים שלנו קלים יותר אם האימפריה הרוסית היתה קורסת במהלך מרד האיכרים." ליינוס פתח מגירה בשולחן שלו, הוציא קופסה גדולה והושיט לי אותה. "אני משליך אותך למאורת זאבים. לפחות אוכל לתת לך מקל להרחיק אותם."
"תודה רבה."

לקחתי את המתנה שלי. זו היתה קופסה באורך כשבעים וחמישה סנטימטר, עשויה עץ ארוז ממורק. על המכסה נחקק ענף עץ מסוגנן בעל חמישה עלים, עטוף בסרט מעוטר ברונות נורדיות.
"זה יפהפה."

"זה אב־טיפוס, על כל המשתמע מכך. תכננתי מקצה שיפורים, אבל אין לנו זמן."

פתחתי את הקופסה. על ריפוד קטיפה בצבע טורקיז נחה חרב קצרה. זה היה כלי נשק נטול עיטורים, כמעט פשוט: אורך הכלי כולו היה כשלושים וחמישה סנטימטר, שהורכבו מלהב דו־צדדי באורך עשרים וחמישה סנטימטר וידית עץ מלופפת ברצועת עור דקה. שמורת החרב האנכית הפשוטה וגולת הניצב היו עשויות פלדה כחולה מבריקה שהחזירה את האור. הלהב נראה רחב יחסית לאורכו והתפרש על פני חמישה סנטימטרים.
וואו. הוא הכין לי חרב. הוא אף פעם לא הכין חרבות. הוא התמחה בכלי ירי.

הנחתי את הקופסה על השולחן והוצאתי את החרב. כבדה. חלוקת המשקל שלה היתה מוזרה. רובו התרכז קרוב לניצב. זאת לא היתה חרב שימושית, יותר כמו חפץ נוי בצורת חרב שתולים על הקיר.

לא חשוב. זאת לא היתה חרב טובה במיוחד, אבל הוא הכין אותה במיוחד עבורי.

"אני מתה עליה," אמרתי. איש מעולם לא הכין לי חרב.
 ליינוס נאנח. "תצליפי בה."
 "מה?"
 "קומי ונפפי בה."

קמתי ושיספתי את חלל האוויר. הלהב נפתח כמו מוט
 טלסקופי והחרב כמעט נפלה לי מהיד. אורך החרב החדשה היה
 שבעים וחמישה סנטימטר.

אממ... הרמתי את החרב ובחנתי את הלהב. ציפיתי לראות
 קווים כלשהם בין החלקים, אבל לא מצאתי שום סימן. הסתחררתי
 והנפתי את החרב בשרשרת של מכות מהירות. הלהב החזיק. אבל
 הייתי משוכנעת שהשלמות המבנית שלו תהיה מחורבנת. חרב
 טובה היא בגודל חתיכת פלדה מושחזת בעלת גמישות מסוימת,
 שנועדה לשסף ולדקור עצמים בעלי התנגדות גבוהה, ועליה
 להיות חזקה מספיק כדי לחסום מכה. חרב שעשויה מחלקים
 היא למעשה חלולה מעצם הגדרתה. אם אנסה לחתוך משהו
 היא תישבר בקווי החיבור. אם אנסה לחסום היא עלולה להישבר
 בצמוד לניצב.

ניסיתי להעמיד פנים נלהבות. "אדיר."
 ליינוס נענע את ראשו. "את שקרנית גרועה מאוד. תשקיעי
 בה מעט קסם."

הרפיתי מאחזי בקסם שלי והנחתי לו לזרום אל הניצב.
 קווים שחורים קלושים נוצרו על הלהב, וצמחו לדפוס מורכב של
 מעגלי קסם זעירים. מה זה? קוסמים משתמשים במעגלי קסם כדי
 להזין את הקסם שלהם ולתעל אותו. מעגלים מסוימים מגבירים
 קסם; אחרים מכילים או מעצבים אותו. המשפחות החזקות ביותר
 מפתחות לחשים ייחודיים לבית, לחשים שמפעילים קסמים בעלי
 עוצמה הרסנית ומחייבים מעגלים מסחררים במורכבותם. אבל
 ציור המעגל חייב להיות טרי, ולהיעשות בגיר או בחומר אורגני

אחר כמו סבון או שעווה. בגלל זה חידשתי כל שבועיים את מעגלי המלכודת בבית שלנו.

הסתכלתי על ליינוס.

הוא הצביע על הקופסה. "תכי בה."

חרב אינה גרזן, וכיוון שהחרב הזאת חלולה, היא תישבר. אבל הוא פקד עליי להשתמש בה. הנפתי את הלהב והורדתי אותו בעוצמה.

החרב שיספה את הקופסה כאילו היתה עשויה חמאה וננעצה בשולחן. שיט. משכתי בה בציפייה להתנגדות. לא היתה כזאת. החרב השתחררה, ואלמלא האחיזה החזקה שלי היא היתה מתעופפת לי מהיד. מעוצמת התנופה נהדפתי לאחור, ובעודי מסתובבת הנפתי את החרב בקשת רחבה סביבי, הפסקתי את שטף הקסם ועצרתי בתדהמה.

ליינוס מחא לי כפיים בתנועה איטית.

לא ייאמן.

"איך?"

ליינוס צחק. "מרחב אפס."

מעגלים מסוימים צורכים כל כך הרבה קסם, שהגבול שלהם מפסיק להתקיים בעולם הפיזי שלנו. זהו מקום שבו המציאות שלנו נוגעת בממלכת הנסתר. דבר אינו יכול לחדור את הגבול הזה. קוסם שנמצא בתוך מעגל כזה הוא בלתי מנוצח עד שהקסם שלו אוזל, מה שקורה מהר למדי. מעצם טיבם של מעגלים לא ניתן לתחזק אותם לאורך זמן.

"אני לא מבינה."

"להטבעת מעגלי הקסם השתמשתי ברכיב אורגנו־מתכתי. המתכת ואטומי הפחמן של החומר הזה מחוברים בקשר כימי, כך שהוא מתאים במיוחד לתיעול קסם. למרבה הצער הוא גם רגיש ביותר ללחות ולאוויר, ולא תאמיני איזה שמיניות באוויר

עשיתי כדי לעבוד איתו."

אלוהים אדירים. זאת היתה מהפכה אמיתית במדע עיבוד המתכות באמצעות קסם. אם המידע הזה ידלוף, תור האנשים שינסו להרוג אותי עבור החרב הזאת ישתרע לאורך כביש איי-10 מכאן ועד סן אנטוניו.

"החומר מגיב בכל פעם שאת מזינה קסם לחרב, כך שבפועל את מציירת מחדש את המעגלים. אני עדיין לא יודע כמה היא עמידה. כפי שאמרתי, היא לא מושלמת, אבל היא לא מעוררת בי מורת רוח."

כמעט נחנקתי.

"מדובר בלהב חירום," אמר ליינוס. "אם תשתמשי בחרב מספיק זמן, היא תשאב ממך הכול. את יודעת מה יקרה אז." בהתחלה אני אראה נקודות זוהרות לנגד עיניי, ואז העולם יתכווץ, ואם לא אפסיק – אני אתעלף או אמות. הנהנתי. ליינוס דנקן נעץ בי את עיניו החומות־ירקרקות. "את חייבת להיזהר, קטלינה. הלילה אפל ולזאבים יש שיניים אכזריות. תשמרי על עצמך." "אני איזהר," הבטחתי.

4

בחוץ בערה השקיעה על פני השמיים, כתומה ואדומה על רקע החשיכה המתקרבת. האוויר התקרר ואפשר היה לנשום סוף־סוף, ועטלפים ראשונים מיהרו הלוך ושוב מעל האלונים שעל גבול האחוזה של ליינוס. אלסנדרו נשען על הספיידר בזרועות שלובות. כתפיו היו שמוטות מעט. נסיך עיף ממתין.

טוב, זה כבר לא עובד עליי.

ירדתי במדרגות לשביל הגישה. הוא קילף את עצמו מהרכב.

“אפשר לקחת אותך הביתה?”

פיט היה אמור להסיע אותי אבל הוא עדיין לא חזר להכרה. יכולתי להתקשר למשפחה, אבל הם היו צריכים לצאת בשביל זה מהמתחם המאובטח, ואחרי הקרב של היום לא הייתי מסוגלת לעשות דבר כזה. בדמיוני ראיתי את סבתא פרידה מנסה לתמרן את הבלוק, הרכב המשוריין המפלצתי המיוחד שלה, מבעד לענן של נחשים עם כנפי עש. לא, תודה. יכולתי להזמין אובר, אבל אין לדעת מי יגיע.

בראשי צץ הזיכרון של אלסנדרו העוקב אחריי בבניין של מח"ב. די עלוב שהדרך הבטוחה ביותר שלך לחזור הביתה היא

עם רוצח מטורף ששבר לך את הלב, ואת נכנסת למכונית שלו כדי להוכיח לעצמך שאת לא פחדנית.

"אני צריכה לעבור קודם בבית של פיליקס."

"אני אקח אותך."

"תודה רבה, מר סגרדו."

הוא פתח עבורי את הדלת בצד הנוסע ונכנסתי. בפעם האחרונה שישבתי במכונית הזאת הוא קפץ מעל חור במחלף. במחשבה שנייה, זאת בטח היתה מכונית אחרת. הספיידר ההיא בקושי הצליחה לזחול אל המחסן שלנו. הוא כנראה החליף אותה. יש לו מספיק כסף כדי לקנות מכונית כזאת בצבע אחר כל חודש.

אלסנדרו התיישב מאחורי ההגה והמנוע התעורר לחיים בנהמה. הכנסתי את הכתובת לטלפון שלי. הבית נמצא בשכונה של ליינוס, אבל ייקח כמה דקות להגיע לשם.

"תפנה שמאלה בקצה שביל הגישה."

הספיידר גלשה קדימה ויצאנו לדרך.

שלחתי הודעה לברן. אני לא בסכנה. בקרוב חוזרת הביתה. את ההודעה הבאה שלחתי לפטרישה טאפֶט, ראש צוות

האבטחה שלנו. חוזרת בעוד 45 דקות עם הרוזן. לא עוין.

הבנתי.

מנסים לפגוע בי בעקבות תיק. בואי נשאיר את

המתחם נעול.

קיבלתי.

לא ציפיתי שאלסנדרו יחזור אי־פעם, אבל כששכרנו את פטרישה היא ביצעה הערכת איומים בהתבסס על מכרים מהעבר, ואלסנדרו נמצא בראש הרשימה שלה. הוא ואוגוסטין, שהכינוי שלו היה "פנקייק".

אחרי שאלסנדרו עזב, הקדשתי זמן־מה למחקר על האומן.

קצת כי פטרישה ביקשה שאמסור לה כל מידע שיש לי כדי לבנות פרופיל איום, וקצת כי רציתי להיפטר מכאב העזיבה שלו. רציתי לדעת את כל הדברים האיומים שהוא עשה כדי שאוכל להמשיך הלאה בחיי.

מצאתי מעט מאוד, ומה שמצאתי היה מפתיע. אלסנדרו היה יקר וחמקמק. כדי לשכור אותו היה צורך לעבור דרך מתווכת מסוימת. לאף אחד אחר לא היתה גישה אליו. אלסנדרו היה הלקוח היחיד של המתווכת הזאת, מה שרימז על חברה קרובה או בת משפחה. אלסנדרו דחה את רוב הצעות העבודה שקיבל. מצאתי מישהו שהתעניין בשירותיו. הוא השאיר בטיפשותו הערה בפורום הלא-נכון, במחשבה שיישאר אנונימי. ברן איתר אותו ופרץ לשרת הדואר שלו. הלקוח היה עליון מבית ברזילאי עשיר. הוא התלונן ככעס באוזני בת משפחה שאלסנדרו סירב לקחת את העבודה כי היא לא עמדה באמות המידה שלו.

חשבתי שאמצא שובל של דם שיקל עליי לשנוא אותו. במקום זאת מצאתי שאלות.

פתחתי את האימייל שלי והתחלתי לעבור על תיבת הדואר הנכנס. הנסיעה הזאת היתה טעות. היא הזכירה לי דברים שרציתי נואשות. הם היו בטווח השגה, כל כך קרובים, ואז נתלשו מאחיזתי. אפילו לא כעסתי. הייתי רק עצובה ועייפה. אלסנדרו העיף בי מבט שוב. הוא הסתכל עליי כל דקה-שתיים.

הסתכלתי עליו ישירות. "כן?"

הוא השאיר את המבט נעוץ בכביש. "רק וידאתי שאת באמת שם."

אה. "אתה חושב שלמרתי תעתוק?"

"לא. זאת פשוט הפעם הראשונה בששת החודשים האחרונים

שאני יודע בדיוק איפה את."

לא, אתה לא אמרת את זה עכשיו. "אל דאגה. אני לא אקפוץ מהמכוננית. תפנה ימינה בצומת הבא, בבקשה."
חזרתי לטלפון שלי. השניות התמשכו. קראתי את האימייל המטומטם הזה כבר שלוש פעמים בלי להבין מה כתוב בו.

"אני מצטער," הוא אמר.

הייתי מוכנה לתת עשר שנים מחיי תמורת היכולת לתעתק את עצמי ברגע זה.

"אני מצטער שהתייחסתי אלייך כמו אל חובבנית. אני מצטער שניסיתי להכריח אותך לנטוש את חקירת המוות של אימא של חברה שלך. אני מצטער על הדברים שאמרתי. אני מצטער שעזבתי. אני מצטער שלא התקשרתי."

התנצלות מאלסנדרו סגרדו. בלי התחמקויות, בלי תירוצים, בלי להטיל את האשמה על מישהו אחר. הודאה ישירה ונחרצת באשמה. אלמלא הייתי עסוקה כל כך בניסיון להשתלט על הרגשות שלי, יכול להיות שהייתי מתה מהלם.

"אין צורך להתנצל. מה שהיה היה. עכשיו אנחנו חייבים לעבוד יחד, אז בוא נטהר את האווירה. אתה היית הקשר הרציני הראשון שלי. היו לי ציפיות לא מציאותיות. אני מניחה שזה היה מביך מאוד עבורך."

שריר קפץ בלחי שלו.

"המשכתי הלאה, אז אל תדאג, המצב לא ייעשה לא

נעים."

שיקרתי במצח נחושה. המצב היה ממש לא נעים.

"אף פעם לא חשבתי שהמצב לא נעים."

"יופי. אני שמחה שזה לא היה עינוי מוחלט מבחינתך." טוב,

זה באמת היה קטנוני, אבל הגיע לו.

"קטלינה..."

"מיזו ביילור, תיקנתי אותו.
"קטלינה, הוא אמר שוב. על פי נימת הקול שלו ידעתי
שהוא לא יוותר. "אני מצטער שפגעתי בך."
סתמתי את הפה. לדברים שאמר לא היתה אמורה להיות
חשיבות, אבל כן היתה, ולא ידעתי אם אני כועסת עליו או על
עצמי.

המכונית עצרה בלחש מול אחוזה גדולה בסגנון טיודור.
הקלדתי במנעול האלקטרוני את הקוד שמצאתי בתיקייה של
אוגוסטין, השער נפתח ואלסנדרו נהג לאורך שביל הגישה הארוך
אל הדלת.
אלסנדרו כיבה את המנוע. ישבנו בשתיקה מול הבניין
החשוך.

"על מה את חושבת?" הוא שאל.
"זה בית של אדם מת. אין פה אף אחד."
חששתי מהחלק הזה. כבר יצא לי לעשות את זה כמה פעמים,
ותמיד יצאתי בתחושה חלולה.
"תרשי לי לעזור לך," הוא אמר.
"ההתנגדות שלי לנוכחות שלך נובעת מסיבות מקצועיות
לגמרי. אתה לא חולק מידע, אלסנדרו. אני לא בוטחת בך."
הוא לא סתם לא חלק, הוא הסתיר מידע באופן פעיל.
"מה את רוצה לדעת?"
שאכין לך רשימה?
הלכתי ישירות על עורק הצוואר. "למה נעשית האומן?"
דממה.

כצפוי, מר תשאל-אותי-כל-דבר בלע את הלשון. אלסנדרו
לא ענה על השאלות שלי לגבי עצמו, משפחתו או כל דבר
שקשור למה שהוא עושה או למה הוא עושה את זה, וזאת היתה
השאלה המרכזית. סביר להניח שהוא אפילו לא מסוגל לכנות

מהסוג הזה. מי שמספר על עצמו נעשה פגיע, ואלסנדרו נמנע מפגיעות בכל מחיר.

"כשהייתי בן עשר, אדם זר רצח את אבא שלי לנגד עיניי."
מה?

"חשבתי שאבא שלי הוא האדם הכי חזק בעולם. ראיתי אותו נלחם באנשים גדולים יותר, אנשים מפחידים יותר, והוא תמיד ניצח. אנשים חשובים היו מגיעים לבית לחלוק לו כבוד. הוא היה בלתי מנוצח."

הפנים שלו היו חסרות הבעה לחלוטין, קולו נטול רגש, אבל הקסם געש בעיניו ומילא את המכונית בזרם אלים ומסוכן.
"ראיתי אותו מת. הזר דקר אותו. אבא שלי צנח על הקרקע לרגלי הרוצח. הוא ניסה לנשום וקצף אדום בעבע מהפה שלו. אני זוכר את הפחד בעיניים שלו. נראה לי שהוא תהה אם אימא שלי ואני נשרוד. האבא הבלתי מנוצח שלי גסס, ופחד, ולא יכולתי לעשות שום דבר."

היתה בקולו כנות חשופה נוראה, והיא שיספה אותי כמו סכין.

"היו סביבנו מאות אנשים, ואף אחד מהם לא ניסה לעזור. הם רק הסתכלו. כמוני."

"איפה זה קרה?" שאלתי בשקט.

"בחתונה. אבא שלי היה השושבין."

מהמחקר שערכתי על המשפחה שלו ידעתי שאבא שלו מת, אבל כל החיטוטים שלי ברשת לא הצליחו לגלות איך. עכשיו ידעתי. זה בטח היה מחירי עבור ילד קטן, לעמוד שם ולראות את אבא שלו מדמם למוות כשהוא מוקף אנשים, ואף אחד מהם לא מנסה לעזור. איך הם הצליחו להסתיר את זה?

"אחרי שהאיש הזה הרג את אבא שלי הוא עבר לידי, טפח לי על הכתף ואמר, 'מצטער, ילד. זה רק עסקים.'"

אלוהים אדירים.

"סבא שלי הסביר לי אחר כך שהחתן היה המטרה. אבא שלי התערב כדי להציל את החבר הכי טוב שלו, ומת בגלל זה. סבא שלי הרצה לי שנים על זה שאבא שלי היה אידיוט כי הוא העמיד את הביטחון של חבר הילדות שלו לפני צורכי המשפחה. אדם צריך קודם כול לראוג למשפחתו; שום דבר אחר לא חשוב."

הוא הסתובב והסתכל עליי. הזעם על הרוצח ועל סבא שלו הציף את עיניו. ככה אנשים מדמיינים בוודאי שלוציפר נראה – יפהפה, מפחיד ומלא זעם. הקסם שלו התפתל והתעוות בחלל המכונית, ופיזור סביבו ניצוצות ענבריים כהים.

"כל אדם שחיסלתי אי-פעם היה רוצח או עבד עבור רוצח. בעשר השנים האחרונות אני מנסה למצוא את האיש שהרג את אבא שלי." הקול שלו היה נהמה צרודה. "ומצאתי אותו. עכשיו הוא רוצה להרוג אותך."

ארקן רצח את אבא של אלסנדרו.

פתאום הבנתי כל כך הרבה דברים. כשאלסנדרו דיבר על רוצחים, הוא בקושי הצליח לשלוט בשנאה שלו, ומעולם לא הבנתי למה. מסד הנתונים של הרוצחים המקצועיים שחשבתי שהם המתחרים שלו? הם היו המטרות שלו. בגלל זה אימא של רונה, שהיתה בעצמה מתנקשת, שכרה אותו כשידעה שחייה נמצאים בסכנה. כנראה בחוגים שלהם כולם ידעו שהאומן הוא מתנקש שהורג רוצחים אחרים. הוא היה המפלצת שהסתתרה מתחת למיטה שלהם.

דממה כבדה רבצה בינינו.

"בגלל זה עזבת לפני שישה חודשים?" שאלתי אותו. "כדי

לאתר את ארקן?"

הזעם בעיניו שכך. הוא נראה כמעט רגוע עכשיו. הוא תלש

מתוכו את סודו הגדול ביותר והגיש לי אותו. המאמץ בוודאי רוקן אותו לגמרי.

"כן."

הם נאבקו ואלסנדרו הפסיד. הרגשתי את זה. והרגשתי שהכישלון צרב אותו, חישל אותו כמו שאש מחשלת חרב. הוא שרד, אבל מה שעבר עליו שרף את ציפוי נער השעשועים ואליל האינסטגרם. מי שישב עכשיו במושב הנהג היה האומן.

"לא תפסתי אותו," הוא אמר. "גם בזה פישלתי."

אוי, אלסנדרו. היה כל כך הרבה כאב בשני המשפטים האלה.

"אני לא אתן לו לפגוע בך." הקול שלו, שעד לפני רגע היה ספוג זעם, נעשה קר כקרח, מדוד ורגוע, והנחישות בעיניו הפחידה אותי יותר מהכעס. "אני אהרוג את כל מי שינסה לשים קץ לחייך. אני אענה על כל שאלה שתשאלני. אני אשלם כל מחיר כדי שתישארי בחיים. תני לי להגן עלייך."

הקסם שלו נכרך סביבי בזרם של ניצוצות חמימים.

"תגידי כן, קטלינה."

"אתה לא צריך לקבל ממני רשות. ליינוס פקד עליי לעבוד

איתך."

"לא אכפת לי מה ליינוס אמר. אני מכיר אותך. אם לא תרצי לעבוד איתי את תמצאי דרך לא לעשות את זה. אני אגן עלייך בכל מקרה, אבל זה יהיה קשה יותר אם תנסי להתחמק ממני.

אנחנו הרבה יותר חזקים כשאנחנו עובדים יחד."

הלוואי שזה היה פשוט כל כך. לפני שישה חודשים לא הייתי צריכה יותר מהצצה אחת קצרה בצער ובכאב שלו כדי לזנק אליו ולחבק ולנשק אותו עד שהכאב שבתוכו יימס. אבל למדתי שהחיים הם חתיכת דבר נבזי, ושאנשים הם דבר מורכב. הם משקרים לעצמם.

"אתה רוצה להגן עליי בגללי, או כי זה יהרוס לארקן את התוכניות?"

הוא פתח את הפה.

"בבקשה אל תענה," אמרתי לו. "יש לי עבודה כרגע."
יצאתי מהמכונית. הוא יצא בעקבותיי. עליתי במדרגות הלבנים, הקלדתי קוד במנעול אלקטרוני נוסף ופתחתי את דלת הכניסה. הבית התפרש מולנו כמו מערה חשוכה. אלסנדרו עקף אותי בתנועות המעקב הזורמות שלו, הרים יד אל הקיר והאורות נדלקו. הבית היה לבן: קירות לבנים, תקרה לבנה, פסנתר לבן במבואה על רצפת אורן חיוורת. הבית היה בסגנון טקסני קלאסי, אופייני לבתי יוקרה – מבואה גדולה בעלת תקרות גבוהות שנפתחת אל אזור המגורים הרשמי. קיר חלונות ניצב היישר מול דלת הבית, ומבעדו נשקפו בריכת אינסוף ובר גן מואר באורות סולריים. מימין היה חדר האוכל הרשמי. משמאל חיכה חדר העבודה.

פניתי שמאלה. המשרד היה מרוהט בסגנון חדר עבודה אנגלי מסורתי. היו בו ארונות ספרים מעוטרים מעץ מהגוני שנמתחו מרצפה עד תקרה, שני חלונות גדולים וביניהם קיר מחופה עץ, שולחן בארוק גדול ואח עם כרכוב מהגוני מגולף. דיוקן בצבעי שמן של לנדר מורטון ואישה בלונדינית שמנמנה, שניהם בשנות החמישים לחייהם, היה תלוי מעל כרכוב האח. הנגיעות המודרניות היחידות בחדר היו אלקטרוניות. מחשב מודרני לחלוטין עם מסך ענקי, מדפסת וכמה מסגרות דיגיטליות ובהן תמונות של הילדים. נער כבן ארבע־עשרה שכבר היה דומה לפיליקס במבנה גופו אבל לא בתווי פניו, ושתי בנות צעירות יותר בעלות שיער כהה ארוך. הילדים רוכבים על סוסים. הילדים על אבוכים בנהר. הילדים שטים בסירה ודגים ביים.

הקפתי את השולחן והתיישבתי בכיסא. משני עברי המסך היו

תמונות ממוסגרות. מימין שוב הילדים, עגומי מבט בתלבושות בית ספר חדשות. משמאל אישה בשנות השלושים המוקדמות לחייה, דקת גזרה, כהת שיער, שחומת עור. היא הביטה אל המצלמה בעיניים חומות וגדולות. אשתו של פיליקס ואם הילדים. על פי החומר של אוגוסטין, היא מתה לפני שלוש שנים. עניים או עשירים, בעלי כוחות קסם או נפלים, הסרטן אינו מפלה.

החלק הזה שנוא עליי. להיכנס לחיים של אדם אחר, חיים שקוצרו באופן פתאומי כל כך. בכל מקום היו סימנים לדברים שנשארו לא גמורים. מילים משורבטות על ערימת פתקיות. כוס קפה מלאה למחצה שאיש לא זכר לשטוף בהמולת ההלם והאבל. אנחנו מסיגי גבול. פלשנו לקיומו הפרטי של אדם ללא רשותו. לחצתי על כפתור המחשב והוא התעורר לחיים בקול זמזום שקט. הוצאתי מהכיס דיסק און־קי שלקחתי מהקרנף לפני שנכנסתי למכונית עם פיט, הכנסתי אותו למחשב ופתחתי את הכונן החדש. על המסך הופיע מגן אצולה ועליו האותיות המש"ב בכתב מסוגנן. לחצתי עליו וצפיתי בתוכנה מותקנת.

אלסנדרו שוטט במשרד, הסתכל על תמונות ובחן את שדרות הספרים על המדפים, ובסופו של דבר נעמד לצידו. ההתקנה הסתיימה. לחצתי על מקש החלונות ו־R. חלון ההפעלה נפתח והקלדתי בו recent. חלון חדש נפתח והציג רשימה של הקבצים שנפתחו לאחרונה. "מה את מחפשת?" שאל אלסנדרו.

"כל דבר שקשור לבור. פיליקס ניסה לשמור בסוד את מה שגילה, אז סביר להניח שהוא שמר את זה בשם סתמי כלשהו." מצאתי את התמונה מהמעטפה בניסיון הרביעי שלי, שמורה תחת השם "הופעת המחול של סופיה". היו שם שתי תמונות נוספות שנשמרו תחת שמות תמימים, אחת מזווית אחרת ואחת

מקרוב יותר, ממוקדת בטבעות המסתחררות עם הבוהק במרכזן. העתקתי את כל השלוש לדיסק און־קי, סימנתי את שלושתן, בחרתי "הוסף למקרצף" וסרקתי את המחשב בחיפוש אחר כל דבר אחר שקשור לבור. היו שם שלוש תיקיות וכמה עשרות מסמכים. העתקתי הכול לדיסק און־קי, הוספתי גם אותם למקרצף, לחצתי על סמל המגן שעל שולחן העבודה וצפיתי ברשימה ממלאת את החלון.

"מה זה?" שאל אלסנדרו.

"המקרצף של ברן. הוא מוחק קבצים וכותב נתונים אקראיים בכמה סבבים במקומות שהקבצים היו שמורים בהם, ככה שאי־אפשר לשחזר אותם."

הוא נרד אל הצד האחר של השולחן ונשען על מדפי הספרים.

"למה את עושה את זה?"

"כשאבא שלך מת, חיפשת באינטרנט את האיש שהרג אותו?"

"כן." ההבעה שלו נעשתה קודרת.

סימנתי בראשי לעבר תמונת שלושת הילדים. "אם אבא שלי היה נרצח הייתי נכנסת למחשב שלו ומנסה למצוא כל מה שאפשר. מה הוא עשה, איפה, למה, עם מי. הגניבה של נסיוב אוסיריס היא כישלון עצום של האסיפה הלאומית. הם יעשו הכול כדי למחוק את הראיות לכישלון הזה."

"כולל להרוג ילדים?" הוא שאל.

"הייתי רוצה לחשוב שלא, אבל אני לא בוטחת בהם מספיק כדי לקחת את הסיכון הזה."

המקרצף לעס את הקבצים אחד־אחד. הדממה היתה כמעט בלתי נסבלת. הוא קרע את עצמו לרווחה עבורי ולא יכולתי פשוט להתעלם מזה. הייתי חייבת לטהר את האווירה.

"למה אכפת לך מה יקרה לי, אלסנדרו?"
 "את זוכרת מה אמרת לי כשבאתי לבית שלך אחרי המבחנים?"
 הוא שאל.

לא זכרתי. קשקשתי כל מיני דברים, כי חשבתי שהקסם שלי
 השפיע עליו ונבהלתי.

"את אמרת, 'אני רוצה שיהיו לך חיים מאושרים. אני רוצה
 שתזכה לעשות את כל הדברים שאתה רוצה לעשות.' ואז אמרת
 שהכוחות שלך עשו לי מקושקשת מהמוח ושאת כל כך מצטערת,
 אבל 'זה יעבור, אני מבטיחה.'"
 "את כל זה?"

"אלה היו הדברים העיקריים."

הקסם שלו הצטנף סביבו בזרם סמיך וממוקד, והבזיק בכתום
 כמו נחש קטלני שקשקשיו המבהיקים מחזירים אור נסתר
 כלשהו. פתאום נדמה שהמשרד קטן מדי והמרחק בינינו חדל
 להתקיים.

"אני רוצה שיהיו לך חיים מאושרים, קטלינה. אני רוצה
 שתזכי לעשות את כל הדברים שאת רוצה לעשות. זה לא כל
 מה שאני רוצה אבל זה יצטרך להספיק."
 "למה?"

"כי את האדם שהכי אכפת לי ממנו."

לא היה לו מושג כמה זה משמעותי עבורי. אולי...
 לא. הוא כבר עזב פעם אחת, והוא יעזוב שוב. היה לי כל כך
 קשה כשהוא עזב. אם ארשה לעצמי להרגיש משהו כלפיו, בפעם
 הבאה שהוא יסתלק אני אתרסק. אסור לי להסתכן בפגיעה. אני
 חייבת להישאר מושחזת ויעילה. המשפחה שלי סומכת עליי.
 ליינוס סומך עליי. אני חייבת להגן על האנשים שאני אוהבת
 מפני ויקטוריה. לעולם לא אאפשר למה שקרה לפני שנה וחצי
 לחזור על עצמו.

וגם אם הוא מתכוון לכל מילה, אני לא חופשייה. ויקטוריה טרמיין דאגה לזה. לאלסנדרו ולי לא היה עתיד.

הייתי חייבת להתעשת.

המקרצף סיים לעבוד. הוריתי לו להסיר את עצמו מהמחשב והסתכלתי על אלסנדרו.

"מה אתה חושב שה'דוד' שלך לנדר רוצה?" קולי היה שלֵו.
השיעורים של סבתא ויקטוריה השתלמו.
"עונש."

הנהנתי. "לנדר רוצה להעניש, ליינוס רוצה את הנסיוב, האסיפה הלאומית רוצה להשתיק את הסיפור, אוגוסטין רוצה את התשלום שלו והעליונים מהבור רוצים שהפרויקט שלהם ייפתח מחדש." הושטתי יד ורפרפתי על המסגרת של תמונת שלושת הילדים. "אני רוצה לעזור להם."
"אצילי. ומטופש."

"אמר האיש שרץ אל תוך בניין מלא מתנקשים כדי להציל נער. רגנר אטרסון עדיין מדבר על כמה שאתה אדיר. אתה חייב להיזהר. אם תופיע בלי הודעה מוקדמת כשהוא בבית, הוא עלול להתעלף."
הוא שתק.

"אני לא תמימה, אלסנדרו. מאז שעזבת ראיתי ועשיתי דברים שבחיים לא חשבתי שאהיה מסוגלת להם. אני יודעת מה התפקיד שלי עכשיו. כשאני לוקחת על עצמי תיק, אני עושה הכול כדי לוודא שהאנשים שהבלגן הדפוק שאני נכנסת אליו הרס להם את החיים יוכלו להציל חלק קטן מהחיים האלה. אני הגורם הממתן."

"בולם הזעזועים." הקול שלו נשמע מריר.

"כן. מה שאני עושה הופך את העולם למקום קצת יותר בטוח עבור המשפחה שלי. הוא מחולל שינוי. וזה אולי לא נראה הרבה,

אבל עבור האנשים שמושפעים מזה העזרה שלי היא הכול. אלה הקלפים שקיבלתי, וככה בחרתי לשחק את המשחק. אני לא צריכה שיצילו אותי, ואני לא צריכה את ההגנה שלך."

שלפתי את הדיסק אוֹן־קִי, כיביתי את המחשב והלכתי לדלת. מאחוריי כיבה אלסנדרו את האורות. השארנו את הבית כפי שמצאנו אותו, חשוך ונטול חמימות. לא דיברנו כשעזבנו את השכונה.

חבל שהתחלתי את השיחה הזאת. הייתי בסדר כשנכנסתי למכונית. הרגשות שלי סבלו, אבל תפקדתי. ועכשיו... "תשאלי אותי עוד משהו", הוא אמר. "תשאלי אותי מה שתרצי. אני אענה."

כנראה הוא קלט שמידע לגבי עצמו הוא המטבע היחיד שיש לו, והוא ניסה נואשות להשתמש בו. מסיבה לא ברורה כלשהי, הייתי עד כדי כך חשובה לו. הוא חיכה לתשובה.

תדקרי אותו, אמר הקול של ויקטוריה טרמיין בראשי. תדקרי אותו ישר בנשמה כל עוד הוא פגיע, ותטרכי את הדלת הזאת לנצח. תעשי את זה לפני שהוא יפגע בך שוב.

הנכדה של ויקטוריה טרמיין היתה עושה את זה. היתה צריכה לעשות את זה. אבל אני קטלינה ביילור. לא הייתי מסוגלת לפגוע בו. התחשק לי לפרוץ בבכי רק מעצם הלחץ.

המשאית לפנינו בלמה בבת אחת. אלסנדרו לחץ על הבלמים בכוח ומיהר לפשוט זרוע מגוננת מולי.

אני אתיחס לזה כמו אל שותפות מקצועית. אחרי הכול, ליינוס פקד עליי לעבוד עם אלסנדרו. אני אעשה את מה שאצטרך לעשות, ולא אניח לאלסנדרו או לכל אדם אחר לדעת איזה מחיר זה גובה ממני.

"מראט מצפה לי מחר בעשר. תרצה להצטרף אליי?"

"כן," הוא אמר.

"המשפחה שלי שונאת אותך. אם הם ינסו להתגרש בך אל

תפגע בהם."

"בסדר," הוא אמר.

"הם לא יודעים שאני סגנית הנוטר. הם כן יודעים שאני עובדת עבור ליינוס, ושהמימות שלי קשורות לממשל ומסוגלות. הם יודעים שאני לא יכולה לסרב לקחת את העבודות שהוא נותן לי. הם השלימו עם זה, והם עוזרים לי בלי לשאול שאלות. בבקשה אל תגיד על זה יותר מדי, זה יסכן אותם."

העובדה שסגנית הנוטר קיבלה משכורת גבוהה ביותר בהחלט לא הזיקה. ליינוס לא הזכיר את החלק הזה כשמינה אותי לסגנית. כשההפקדה הראשונה נכנסה לחשבון שלנו כמעט חטפתי התקף לב.

"אני מבטיח," הוא אמר.

"תן לי את המספר שלך."

הוא דקלם אותו והוספתי אותו לרשימת אנשי הקשר שלי. אלסנדרו פנה בפנינת הרחוב. עמדת האבטחה שלנו נגלתה לעין, מוארת באור זרקורים. אלסנדרו עצר את הספידר עצירה חלקה. הוא חנה ועמד לצאת מהמכונית.

"אין צורך. אני מסוגלת לפתוח בעצמי את הדלת."

"אז מחר," הוא אמר.

"כן. נתראה מחר."

יצאתי מהמכונית ופניתי אל עמדת האבטחה. הרגשתי חבולה מבפנים.

למה רגשות תמיד חייבים לסבך הכול?

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת מאח סדרת 'המורשת הנסתרת' לחצי כאן